

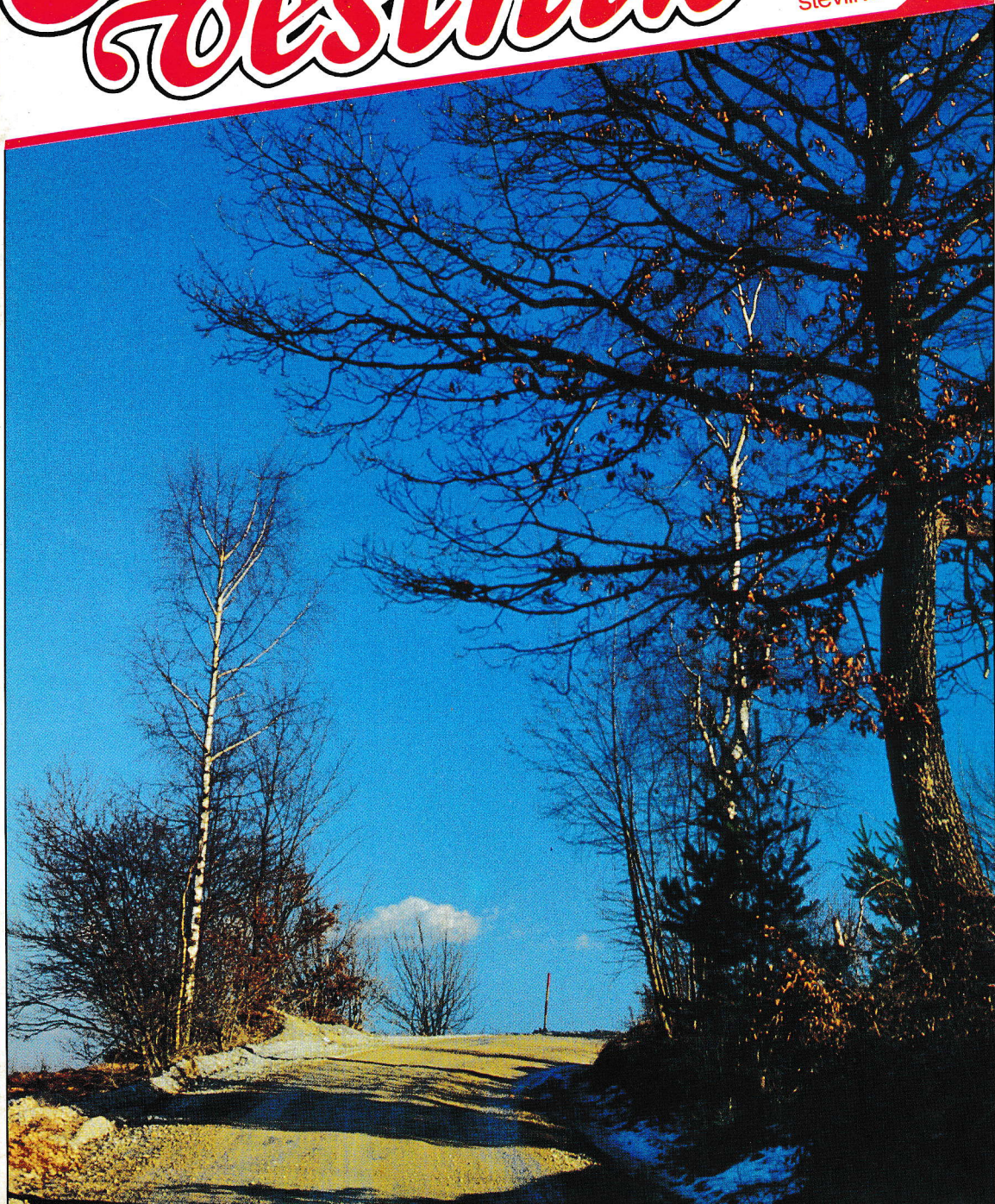
glasilo salezijanske družine

leto 1987

Salezijanski vestnik

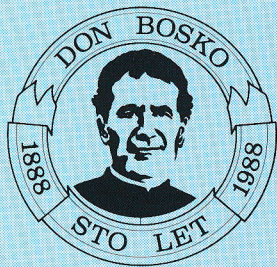
številka

2

Letu 1988 naproti

Vsa salezijanska družina se pripravlja na stoletnico smrti ustanovitelja. Ne zadržuje sklicevanje, da smo njegovi učenci in posnemovalci. Bog je poklical nas; vsakemu osebno zaupa poslanstvo, kot ga je zaupal don Bosku. Toda to je isto poslanstvo, ista božja moč, isti dar za skupnost. Don Bosko je bil prvi, začetnik, začetno močno jedro, ustanovitelj. Mi, vsak od nas in vsi skupaj

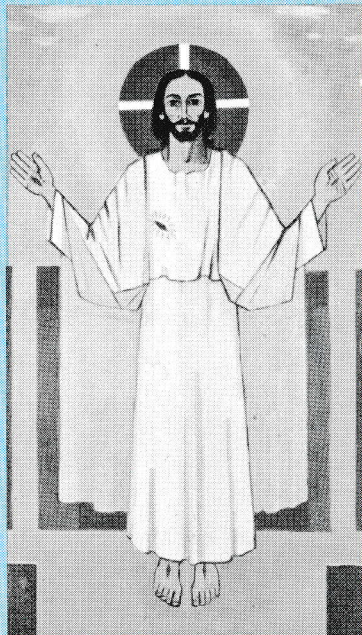
pa smo poklicani, da smo božji poslanci za leto dva tisoč, s predstavitvijo vrednot, metod in načinom, ki je bil lasten don Bosku.

Spominjati se stoletnice njegove smrti pomeni danšnjemu svetu predstaviti don Boska iz začetka tretjega tisočletja zgodovine krščanstva.

Smo... ali moramo biti. Don Bosko leta dva tisoč, z njegovo svetostjo in apostolatom.

Leto 1987 je leto naše duhovne priprave, naše identifikacije s prvim svetnikom mladih, rasti naše duhovnosti, apostolske zavzetosti, darovanja življenja za mlade, za vzgojo modernih svetnikov, da bi se povsod oživila ognjišča nadnaravnega navdušenja in apostolskega poguma.

Po svetu so v pripravi na leto 1988 upodobili sv. Janeza Boska z izvirnimi zamislimi. Gornja podoba, delo salezijanca Draga Titana, bo naše znamenje v jubilejnem letu.

Postni čas, ko stopamo s Kristusom po poti umiranja, da bi z njim dosegli zmagoslavje življenja, zahteva naš pristanek na resnico, navidez tako „nemogočo“: sprejetje Jezusovega vstajenja, zmage nad smrtjo. Je globok izraz naše vere, pripravljenost, da sprejmemo božjo besedo, moč, da gremo preko vseh omejitev lastne „izkušnje“ zla, pomanjkanja, nasilja, uničevanja okolja... smrti, ki jo povzroča človek s svojo sebičnostjo, nespametjo in pretiravanji.

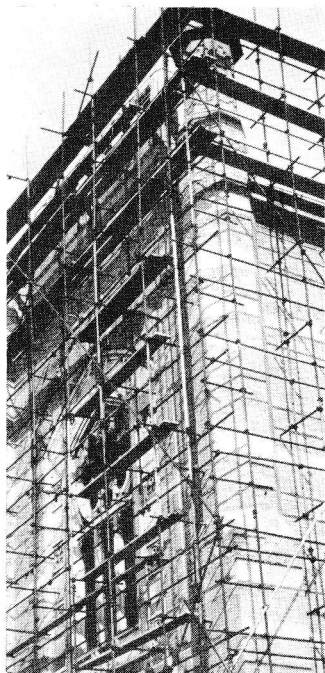
Resnica ostaja: Kristus je vstal. Je prvina vseh. Vsak človek ima možnost vstajenja. „Nemogoča“ resnica je božje delo.

V liturgiji beremo:
„Po njem se otroci luči prenavljajo za večno življenje in se vernim odpirajo vrata nebeskega kraljestva. Njegova smrt nas je rešila naše smrti, njegovo vstajenje je začetek našega vstajenja.“

Blagoslovljeno pripravo velikih dni, notranjega veselja in miru v doživljanju prazničnih dni.

OBNOVA SVETIŠČA MARIJE POMOČNICE

Ko boste prišli na Rakovnik, se nikar ne prestrašite: na svetišču Marije Pomočnice po 80 letih obnavljamo fasado, ki je bila že precej načetal! Z deli smo začeli pred dvema letoma, letos pa bi radi dokončali. Lotiti se bomo morali tudi temeljev, ki so zaradi vlage v nevarnosti, posebej še kletni prostori, ki jih ima tovarna Angora za svoje skladišče. Marija Pomočnica si je vedno poiskala velikodušnih dobrotnikov; upamo, da bo tako tudi sedaj. Vsem naj velja: Bog plačaj!

SALEZIJANSKI VESTNIK
Glasilo salezijanske družine

Izdaja Salezijanski inšpektorat v
Ljubljani

Uprava KNJI ŽICE, Ljubljana–
Rakovnik

Leto 60(1987)

Številka 2(1. april 1987)

Ureja uredniški odbor. Glavni
urednik Bogdan Kolar.

Odgovarja dr. Stanis Kahne

Tisk: Marko Kratochwill,
Ljubljana, Slomškova 8

Fotografija na naslovni strani:
Mirko

Naslov:

Salezijanski vestnik
Rakovniška 6 – p. p. 4
61108 Ljubljana

Na podlagi mnenja Republiškega
komiteja za kulturo z dne 17.2.
1986 št. 4210–76/85 je Salezi-
janski vestnik oproščen promet-
nega davka.

Ustanovil ga je sv. Janez Bosko
leta 1877. V slovenskem jeziku
izhaja od 1904. leta.

Salezijanski vestnik po svetu
izhaja v 39 izdajah in v 18 različ-
nih jezikih (letna naklada preko
10 milijonov izvodov):

Argentina-Avstralija-Avstrija-Bel-
gija-Bolivija-Brazilija-Čile-Ekvador
-Filipini-Francija-Gvatemala-Indija
(angleški-malayalam-tamilski in
telugu)-Irska in Velika Britanija-
Italija-Japonska-Jugoslavija (slo-
venski in hrvaški)-Kanada-Kitaj-
ska (izhaja v Hongkongu)-Kolum-
bija-Koreja-Litva (izhaja v Rimu)
-Malta-Mehika-Nemčija-Nizozem-
ska-Paragvaj-Peru-Poljska-Portu-
galska-Santo Domingo-Španija-
Tajska-Urugvaj-Venezuela-Zaire-
Združene države Amerike.

Po zamisli ustanovitelja je Vestnik
vez med člani salezijanske družine.
Izhaja štirikrat letno. Obvešča o
življenju salezijanske družine
doma in po svetu ter posreduje
don Boskovo vzgojno izkušnjo.
Vestnik je don Boskov dar vsako-
mur, ki ga želi. Hvaležni smo za
vsak dar, ki nam pomaga pri
kritju stroškov tiskanja.

spoštovani bralci Salezijanskega vestnika

z veliko naklonjenostjo in podporo ste sprejeli prvo številko letošnjega Vestnika. Vaša pisma so zgovorni dokaz za to. Veliko smo jih prejeli.

Za vsako spodbudo se vam zahvaljujemo.

Hvala tudi za praznična voščila z dobrimi željami, vsem ni bilo mogoče odgovoriti in zaželeli vse dobro, in za darove v tiskovni sklad.

Veseli smo, da skoraj vsak dan izvemo za nove bralce in naročnike. Več nas bo, povezanih z istim prizadevanjem v isto družino, več dobrega bomo s skupnimi močmi lahko storili.

Še posebej te velja v času, ko pogosteje gledamo na lik apostola mladih, kot smo navajeni imenovati sv. Janeza Boska.

Na številnih področjih cerkvenega življenja še danes vidimo njegovo delo, preroška spoznanja, naloge, ki jih je že on uresničeval, pa so še danes pred nami in vsaj tako kot v njegovem času izzivalne.

Z občutljivostjo na potrebe svojega časa daje zgled, da bi si to pridobili tudi mi.

Z odprtimi očmi in sprejemljivim srcem naj bi stopali v življenje ter s pogumom in velikodušnostjo odgovarjali na te izzive.

Poleg drugih novic boste lahko prebrali še krajše poročilo o pomembnem dogodku za salezijance Ljubljanske salezijanske inšpektorije. Zaključil se je namreč inšpektorialni zbor – še eden pomembnih trenutkov v uresničevanju prenove Cerkve in posameznih cerkvenih skupnosti po Drugem vatikanskem cerkvenem zboru. Na ravni celotne Družbe smo dobili novo Vodilo življenja, v naši inšpektoriji pa pravilnik življenja in dela. Ta dogodek so pozdravili tudi predstavniki različnih skupin salezijanske družine.

Več o salezijancih v Prekmurju in o delu v internatu Martinišče v Murski Soboti, ki so ga vodili salezijanci in se je za ustanovitev zelo trudil salezijanski duhovnik Jožef Radoha, nam je razkril pogovor z mariborskim pomožnim škofom dr. Jožefom Smejcem. S posebno pozornostjo spremljamo življenje v novi župniji Sv. Janeza Boska v Mariboru. Veseli smo napredka in zanimanja za rast nove cerkvene skupnosti.

Vrhovni predstojnik salezijanske družine Egidij Viganò nam je za leto 1987 predstavil zahteven načrt skupnega prizadevanja. Kaj je nameraval povedati z nekaj besedami vodila za to leto, vam bo povedala kratka razlaga.

Ob drugih člankih bo veliko zanimivega tudi na straneh, ki so posvečene misijonarjem. Odpirajo se nove možnosti vključevanja mladih kristjanov, ki bi bili pripravljeni za nekaj let stopiti v misijonske vrste.

Nabralo pa se je še več drugih novic. Upamo, da bo za vsakogar nekaj.

Lepe praznike, doživet mesec maj – in vsem nasvidenje pri Mariji Pomočnici na Rakovniku.

Selo – 50 let

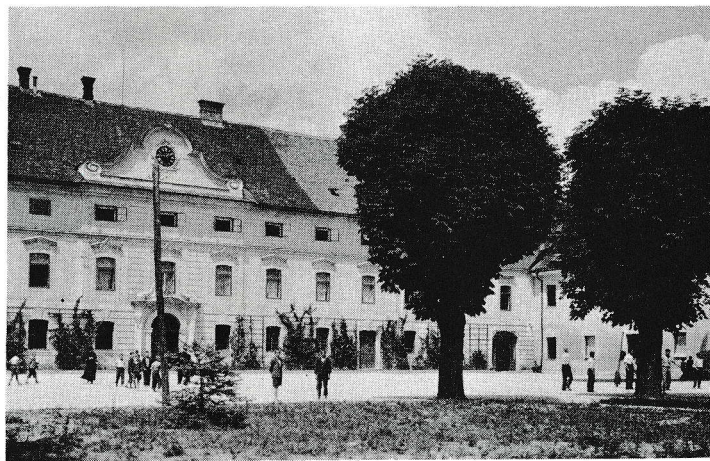
Ob 50—letnici začetka salezijanskega dela v Banovinskem deškem vzgajališču na Selu pri Ljubljani smo se duhovni dediči apostola mladih spomnili prispevka njegovega dela na vzgojnem področju in dela, ki so ga opravili salezijanci ob sodelovanju sester družbe Hčera Marije Pomočnice. 23. novembra smo nedeljsko popoldne namenili obujanju spominov, izobraževanju in pogledu v zgodovino. Delo je bilo posvečeno zanamarnim, od vseh zavrnjenim dečkom, na katere so mnogi gledali kot na gobavce ali izvrzek človeštva.

Don Bosko je tudi v takih mladih videl dragoceno dušo, ki jo je treba rešiti za vsako ceno. Težko je bilo delo s postopači, od katerih je bila večina brez staršev, šestdeset odstotkov je bilo nezakonskih; le—ti niso nikdar v življenju občutili tople roke. Polni nezaupanja so apatično iskali ljubezni, kot išče rastlina sonce. Vzgojitelji so to posebej občutili, če niso bili z vsemi enako prijazni in ljubeznivi. Ta grenkoba je nekaterim zarezala brazde za vse življenje. Mnogi, zlasti mlajši, pa so ob salezijanski vzgoji postali koristni člani človeške družbe. Delo in molitev, šport in glasba, odrski nastopi in šola, to so bila sredstva in rešilna deska za salezijance, ki so bili vedno in povsod navzoči, ne kot pazniki, pač pa kot prijatelji,

Hrepenenje salezijancev je bilo že takoj ob prihodu v Slovenijo, da bi tu poleg raznih ustanov odprli tudi zavod za zanemarjeno in vzgoje nadvse potrebno mladino. Prvi začetki salezijanskega dela na Slovenskem so bili namenjeni prav tej skupini mladih.

Zavod Rakovnik je od leta 1902, ko je bil ustanovljen, pa do 1909 sprejemal to vrsto mladine. Vzgaljal je predvsem tiste dečke, ki jih je pošiljalo sodišče ali okrajna glavarstva. To so bili mladoletniki, ki so bili kaznovani s tem, da so morali določeno obdobje preživeti na Rakovniku. Salezijancem je to prineslo

ču v Ponovičah pri Litiji, ki naj bi se preselilo v Ljubljano, na Selo (Moste), v nekdanjo žrebčarno, žrebci pa naj bi odšli v Ponoviče. Tako je začela ekipa 15 salezijancev in dveh zunanjih učiteljev dne 16. novembra 1936 s skupinov fantov med 10. in 18. letom starosti vzgojno delo. Ljudska šola s pravico javnosti

ugled in podporo s strani državnih oblasti, ni pa bilo brez senčnih strani.

Leta 1936 pa je vodstvo ljubljanske inšpektorije naredilo pogodbo z banovinsko upravo, da pod dogovorjenimi pogoji sprejme upravo in vodstvo vzgoje v banovinskem vzgajališ-

in obrtna šola s tremi delavnicami sta uspešno zaživi. Srečanje s katerim od bivših gojencev iz deškega vzgajališča prikljiče nasmeh na lice ob spominu na tista leta v zavodu, ki so bila kljub vsemu mogoče najlepša v življenju.

Fr. Prevc

Pogled v preteklost in načrtovanje prihodnosti

V dneh od 15. do 18. februarja se je na Rakovniku odvijal 14. občni zbor salezijancev Ljubljanske inšpektorije sv. Cirila in Metoda. Pregledali so delo zadnjih let in sprejeli zaključni dokument

prihodnjega zbora, v skladu s prenovljenim Vodilom celotne Družbe, ki je nastal kot sad prenovitvenega prizadevanja Cerkve po zadnjem cerkvenem zboru.

Kar dobro leto so trajale

Praznik Brezmadežne v Mariboru

Na praznik Brezmadežne, 8. decembra 1986, se je v pastoralnem centru nove župnije Sv. Janeza Boska zbrala prva skupnost duhovnikov in vernikov k slovesnosti razglasitve župnije in umestitve prvega župnika.

Poleg škofa dr. Franca Krambergerja in sal. inšpektorja Antona Koširja so se slovesnosti udeležili nekateri kanoniki mariborskega stolnega kapitlja, sosednji duhovniki, večje število salezijancev in skupina otrok in vernikov nove župnije.

Med sv. mašo je bila prebrana ustanovna listina in umeščen prvi župnik mag. Jože Pozdrec. Otroci so navdušeno in ubrano zapeli pesem sv. Janezu Bosku. Lepa slovesnost je pokazala, da ima sv. Janez Bosko v Mariboru veliko prijateljev.

priprave na ta zbor. Potrebno je bilo pregledati številna področja delovanja, jih ovrednotiti, opozoriti na morebitne pomanjkljivosti, sestaviti predloge, načrtovati. Trije dnevi skupnega iskanja so bili samo vrh dela vseh sobratov, ki so se od začetka priprav večkrat srečali, povedali svoja mnenja in predloge in končno po svojih predstavnikih temu dali obliko zakonov.

Prvi dan so zborovalce pozdravili predstavniki različnih vej salezijanske družine: delegatinja inšpektorice hčera Marije Pomočnice, koordinatori sodruknikov in predstavnica don Boskovih prostovoljk. Zaželeli so uspešno delo in obljubili molitveni spomin.

„Župnije so prevladujoča pastoralna struktura v naši inšpektoriji, je v poročilu o stanju inšpektorije dejal predstojnik Anton Košir. Od vseh duhovnikov jih kar 65 posveča svoje moči v okviru župnijske pastorale. Tudi sobratje, ki delajo v vzgojnih skupnostih, redno ali občasno sodelujejo v župnijskem delu. Trenutno je naši oskrbi zaupano 44 župnij, 3 pastoralni centri in eno kaplansko mesto.“

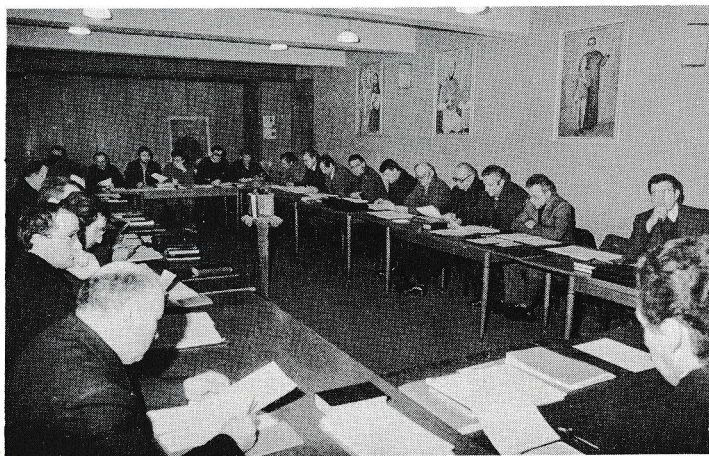
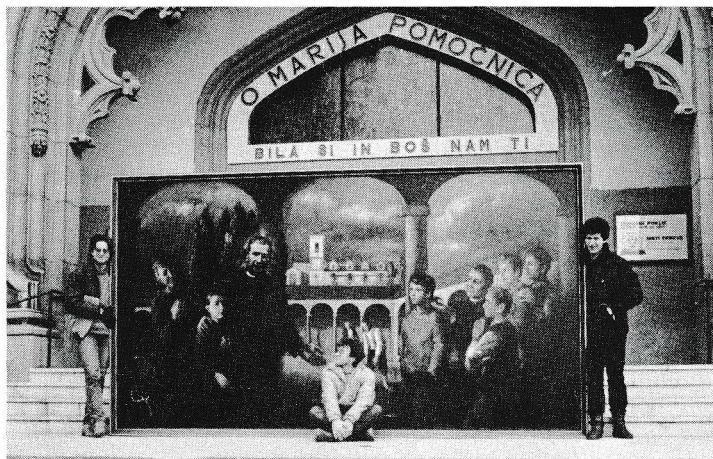
Njegovo poročilo in pogovor, ki se je razvil na podlagi poročil za posamezna področja, na katerih so prisotni salezijanci, sta pokazala veliko različnost in bogastvo uresničevanja pastoralne zavzetosti po zgledu ustanovitelja sv. Janeza Boska.

Več salezijancev je zaposlenih na področju katehetskega dela, apostolata sredstev družbenega obveščanja, skrbi za bolnike in druge skupine vernih. Na teh področjih skušajo sodelovati z vso salezijansko družino. Tudi prizadevanja za delo z mladimi so skupna vsej družini don Boskovih prijateljev. Posebno mesto ima misijonska skrb Cerkve, kjer se

odpirajo možnosti vključevanja večjega števila laikov.

Katoličani v diaspori, predvsem v Srbiji in Črni gori, med katerimi dela deset salezijancev Ljubljanske inšpektorije, potrebujejo večjo skrb. Povsem drugačne oblike dela od običajnih zahteva delo za rojake v zamejstvu, izseljenstvu in zdomstvu. V vsakem poročilu se je videlo bogastvo različnosti pastoralnih prizadevanj, kar navsezadnje ni tako presenetljivo, če vemo, da smo salezijanci inšpektorije sv.

Cirila in Metoda prisotni kar v trinajstih škofijah.

Za pripravo leta 1988, ko bomo obhajali stoletnico don Boskove smrti, je bil sprejet ustrezen program.

Zadnji dan je med zborovalce prišel še ljubljanski nadškof dr. Alojzij Šuštar z nadškofijskim kanclerjem Francem Vrhuncem ter zborovalcem izrekel zahvalo za opravljeno delo. Z evharistično daritvijo v cerkvi Marije Pomočnice in nadškofovo besedo pa je inšpektorijalni zbor stopil v obdobje uresničevanja in preverjanja življenjske moči izrečenih sklepov.

Kako smo praznovali sv. Janeza Boska

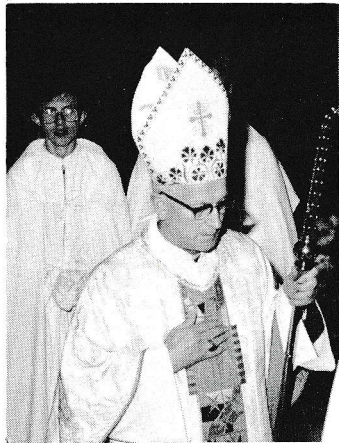
Rakovnik

Vse nedelje v januarju so bili popoldanski shodi posvečeni spoznavanju življenja in dela, duhovne misli in sodobnosti sv. Janeza Boska.

Višek je praznovanje doseglo 25. januarja. Slovesno akademijo so pripravili predstavniki različnih skupin salezijanske družine.

„Bog je ustvaril svet s pridihom svoje večne ljubezni. V svojih očetovskih načrtih je

Ob praznovanju sv. Janeza Boska 25. januarja 1987 je škof Jožef Kvas odkril in blagoslovil novo podobo sv. Janeza Boska. Naslikal jo je akademski slikar Tomaž Perko. Kakor vidite, gre za veliko platno. Svetišče Marije Pomočnice je tako bogatejše še za eno umetnino. Vsem častilcem sv. Janeza Boska pa bo še posebna pobuda za češčenje, molitev in priporočanje. Slika želi biti tudi spomin na don Boskovo leto, ki ga bomo začeli 31. januarja 1988 ob 100-letnici don Boskove smrti. Hvala vsem, ki ste velikodušno prispevali svoj dar!

predvidel tudi tvojo podobo. Izbral te je. V tebi je sklenil ljubiti mlade na človeški način," so bile besede recitala. Veljale so don Bosku.

Cerkev Marije Pomočnice je postala bogatejša z novo umet-

niško podobo, delom akad. slikarja Tomaža Perka. Predstavlja nam prvo salezijansko hišo v Turinu in apostola mladih. Podobo je blagoslovil škof Jožef Kvas. Med nagovorom v evharistični daritvi je poudaril, da je don Bosko učitelj in prerok za prihodnost. Cerkvi je pokazal, kako naj dela z mladimi. Z močno vero in zaupanjem v Boga kljub velikim težavam ni bil nikoli razočaran. V božji šoli se je naučil, kaj je mlademu človeku, ki se znajde v njegovem položaju, najbolj dragoceno in potrebno storiti.

Dijaška in študentska mladina iz Mohorjevih domov v Celovcu, pa tudi številni odrasli, so v tem duhu obhajali don Boskov praznik. Mednje je prišel generalni vikar krške (celovške) škofije, prelat dr. Karl—Heinz Frankl. V lepo oblikovanem slovenskem jeziku je vodil somaševanje in pridigal... Mladina je sodelovala s petjem, z igranjem na instrumente, branjem, prošnjami in simboličnimi gestami za vstop. Za to priložnost nastaja izročilo, da vsakoletni maturanti izročijo za pozdrav miru vsem

imenovanega Don Boskov turnir. Generalni vikar in pa inšpektor Anton Košir sta razdelila kolajne in Tega je že drugič „odnesel“ Marko Smrtnik iz Kort.

In že je vabila dvorana. Nasmejana in radovednost zbujujoča Malgaša sta pritegnila številno poslušalstvo. Slovenska beseda iz ust Malgašev in sicer na Koroškem...! Resnična poslastica. Pa vedrina srca, nenarejenost in domačnost! Izvabilo je ploskanje, pogovor med dvorano in odrom, burno odobravanje, zahtevo: „Še-e-no,

Celovec

VEDNO NAŠ PRIJATELJ — DON BOSKOVO PRAZNOVANJE V MODESTOVEM DOMU

Za pozdrav — dobrodošlico, ob odhodu za slovo: „Vedno tvoj, vedno vaš prijatelj!“ Tako je pozdravljal don Bosko!

Kako bi si človek zaželel tega prizora danes: don Boskov obraz ter oči, in pogled fanta, ki je v don Bosku našel prijatelja!

Prepričan sem, da gre za vrhunsko mojstrovino v zgodovini vzgoje. Don Bosko je znal same vrhunce božjega razodetja tako preprosto ponesti v vsak-

danje življenje... „Ne imenujem vas služabnike... Imenoval sem vas prijatelje, ker sem vam razodel vse!“ navzočim posebne značke. Letos izvirne značke prijateljstva. Pri tekmovanju za idejni osnutek so zmagala dekleta iz provincialne hiše šolskih sester. Kjer si segata v pozdrav dve roki, tam vzcvete novo življenje, cvet prihodnosti. Petje primerne pesmi je tako vsebino le še podkrepilo...

Ob preprosti skupni večerji za vse udeležence je bilo veliko priložnosti za pogovore, srečanje, veselje, izmenjavo misli... In vmes še razglasitev zmagovalcev športnega tekmovanja,

še-e-no...“ In pevca z otoka Madagaskarja, ki vesta, kaj je gostoljubje — saj se Malgaši zahvaljujejo celo morju, ki jim pripelje goste — sta znala takoj ugoditi. Začela sta: „Mi se imamo radi...“ Večeru pa sta dali sproščen značaj tudi Alenka in Lučka, Slovenki, rojeni in živeči v Argentini, trenutno pa na Koroškem! Zasnežena Koroška, vroča Afrika in živahna Argentina so si podale roke... Nekoliko idilična pesem je ta večer postala prepričljiva:

Svet mora biti lepši,
skupaj ga gradimo,
roke si podajmo,
vzcvete naj ljubezen!

Šentrupert

Na don Boskov praznik so se pripravljali z devetdnevnicco, nedeljsko bogoslužje pa so oblikovali mladinci različnih mladinskih veroučnih skupin.

Že na nedeljo pred praznikom je bilo v Šentrupertu zelo živahno. Srečanja „ob don Boskovem prazniku“ so se udeležili tudi sevniški in telški mladinci, nekaj jih je bilo tudi iz okoliških župnij. Pripravili so doživeto srečanje ob evharistiji, se pogovorili o glasbi v življenju mladega človeka in dan zaključili s trenutki razvedrila.

Praznik je bil lep, imel pa je tudi značaj jubileja: letos poteka namreč 45 let, odkar so salezijanci prevzeli skrb za župnijsko skupnost v Šentrupertu.

Kodeljevo

V nedeljo 1. februarja je kodeljevske župljane obiskal škof dr. Jožef Smej. S kolikšno nestrpnostjo smo Kodeljevčani, sicer strogi ocenjevalci nedeljskih pridig, prisluhnili njegovim čudovitim besedam! Že ob njegovih prvih pozdravih smo se prepričali: med nami je pisatelj, pesnik, sploh velik kulturni delavec. Njegova mehka govorica nas je ves čas držala v napetosti, govornikove misli pa, kot da bi bile za naš vsakdanjik.

Prijetno presenečeni smo bili, ko smo se z dragim gostom lahko še osebno srečali po maši. Članom župnijskega pastoralnega zbora, pevskega zbora in drugim sodelavcem je škof še enkrat spregovoril po domače, z neposredno človeško toplino. Prav nič nam ni bilo treba to bogato nedeljsko dopoldne gledati na uro. Vzeli smo si čas, tako kot za nas škof Smej. Bog mu daj zato še naprej bogate sadove pri delu. M.T.

Molitev v družini

Papež Janez Pavel II. v apostolskem pismu o družini piše: „Nikdar ne smemo pozabiti, da je molitev bistvena in nujna sestavina krščanskega življenja, če je le celostno in živeto iz središča. Še več, molitev spada k naši človeškosti sami; molitev je ‚prvi izraz notranje resnice človeka, prvi pogoj pristne svobode duha‘. Zaradi tega molitev nikakor ni beg pred vsakdanjimi dolžnostmi, nasprotno, molitev je najmočnejša spodbuda za krščansko družino, da sprejema nase vse svoje odgovornosti, ki jih ima kot prva in temeljna celica človeške družbe...“

Moliti se pravi biti v stiku z Bogom. Ali pa je današnji človek sposoben biti v pravem stiku s svojim Bogom? Ali nas vsakdanje življenje ne zaslužnjuje s svojimi obveznostmi v toliki meri, da nismo sposobni si vzeti časa za molitev?

Michel Quoist nam v svoji televizijski pridigi o Mt 1,12–15 lahko temeljito izpraša vest: „Jezus ima pred seboj veliko načrtov. Iti mora in oznanjati božji evangelij. Božje kraljestvo je blizu. Nobene minute ne sme zamuditi. Človeštvo ga potrebuje. Toda on si je svoje delo očitno zelo slabo razdelil. Najprej si je slabo izbral že čas svojega prihoda. Moral bi bil počakati na moderne avione, da bi hitreje potoval; na televizijo, da bi mogel hkrati govoriti pred milijoni ljudi; na banko podatkov, da bi vložil vanjo članske izkaznice svojih privržencev, seznam njihovih potreb itd. Prav nič se mu ne mudi, da bi šel na delo. Trideset let živi v skritosti. Kot delavec se v ničemer ne loči od drugih in ničesar ne ukrene, da bi si ustvaril in utrdil položaj pomembne osebnosti v javnosti. Ko navsezadnje le pride do tega, da začne javno nastopati, si ni na jasnem ne glede sredstev ne glede poti, po kateri naj gre. Večkrat se umakne, da v dolgotrajnem molku moli k svojemu Očetu.

Kakšna potrata časa! Preprosto nerazumljivo!”

Mi pa se tako radi skrivamo za izgovori: Nimam časa, ne sedaj, morda potem, saj je delo tudi molitev ipd. Imamo pa čas za dodatno zaslužkarsko delo – pa res ne bi preživeli, če bi delo malo skrčili, ali pa vsaj nedeljo posvetili Tistemu, ki vsak trenutek misli na nas, da sploh obstajamo, ki nam daje možnost, da se hranimo in oblačimo – imamo pa čas za televizijo, ki nas napolnjuje s plehkimi, cenenimi prizori, nimamo pa časa, da bi stopili v čudoviti studio božje narave, ki nas obdaja in s svojo resničnostjo in veličino oživlja v nas občutek, kako velik in lep je šele On, ki je vse to ustvaril; vsak dan se pustimo zavajati novicam v dnevnikih in revijah, novicam, ki bodo že jutri zastarele in ne več zanimive – s police pa ne vzamemo v roke knjige vseh knjig – Sveto pismo, ki ima v sebi besede za vsak dan in vsako priliko, še več, vsebuje „besede večnega življenja“.

Biti v stiku z Bogom se pravi pogovarjati se z njim. Ali se znamo pogovarjati z Bogom? Z molitvijo je tako, kot z igranjem kakega inštrumenta, ali s smučanjem, ali z učenjem tujega jezika. Le kdor z vztrajnim treningom osvoji neko vajo, dobi tudi veselje in doja-

me njeno lepoto. Sele s tem postane del nas in za stvari, ki jo delamo z veseljem, se pa najde tudi čas in sčasoma postane molitev del rednega dnevnega opravila, tako kot hrana, pijača in vsakdanje delo. Če molitev opustiš, ti nekaj manjka, čutiš, da je nekje globoko v tebi ostalo nekaj nepotešenega, praznega, zgubiš povezavo z Bogom.

Molitev je naš blagoslov, je pa tudi naša težava. Težava zato, ker ne znamo vselej pravilno moliti, ne molimo v duhu in resnici, slabo razumemo pomen molitve, ne znamo preprosto z Bogom govoriti o sebi in svojem življenju. Življenje se nam zazdi prevečkrat tako zelo vsakdanje, skoraj banalno in duhamorno, da imamo občutek, kot da ni vredno, da bi ga posvečevali z molitvijo. V hlastanju za časom in opravi velikokrat ne zaznamo ničesar omembe vrednega, kar bi lahko Bogu darovali ali kar bi nas z Bogom zbliževalo. Če je moli-

tev moje življenje, razprostrto pred Bogom, tedaj smem stopiti pred Gospoda in mu pokazati samega sebe: svoje veselje, svojo stisko, svojo revščino, svojo majhnost; saj končno On sam najbolje ve, zakaj sem tak, kot sem. Ta povezava večkrat ne potrebuje ne besed ne misli. Že sama navzočnost pred Najsvetejšim v cerkvi ali doma pred križem na steni omogoča, da je stik vzpostavljen. Treba je le prisluhniti in biti odprt in sprejemljiv za božjo govorico. Otresti se moramo svoje raztresenosti. Bog v nas je skrit in se nam noče vsiljevati. Zato pri molitvi prebudimo tisto notranjo uglašenost na skrivnostno božjo pričujočnost. Sredi vsakdanjega življenja ta struna miruje; morda le kdaj v globini rahlo zazveni. V zbrani pripravljenosti k molitvi pa lahko prisluhnemo vsaj širini božje glasbe.

Kako radi sami sebe prepričujemo, da z vestnim delom že tudi molimo. Vendar je zapisa-

no: Moli in delaj! Lahko je delo slavospev Bogu, hvalnica Stvarniku, doprinos k boljšemu življenju nas samih in naših bratov. Toda vsak stroj se sčasoma izbrabi, treba ga je namazati, ga znova napolniti. Molitev je za človeka tisti dar, ki nam pomaga, da vsakdanje delo res temeljito in z vso odgovornostjo opravljamo. Bog nas po molitvi napolni s svojo milostjo, on nas razsvetli, da jasno vidimo, če delamo prav, opozori nas, če skrenemo na stranpot. Včasih lahko sredi vsakdanjega dela vzpostavimo hiter stik z Bogom s kratko molitvico, ali obuditvijo namena in čutili bomo božjo navzočnost in spet bomo sigurni in varno nadaljevali dan.

Šele ko sami spoznamo, kakšno moč ima molitev in kakšna vrednota je molitev, jo lahko uspešno posredujemo drugim. Saj: Česar je polno srce, usta rada govore. In komu naj jo posredujemo? Najprej svoji družini, svojim otrokom. Starši želimo svojim otrokom najboljše. Zato jim skušamo pokazati tudi tiste vrednote, ki nam največ pomenijo, v najlepši luči. Praktični zgled in živo pričevanje staršev je temeljna prvina in nenadomestljiva osnova vzgoje za molitev. Le če oče in mati molita skupaj s svojimi otroki, prodreta globoko v njihova srca in zapustita tam sledove, ki jih dogajanja poznejšega življenja ne bodo mogla izbrisati.

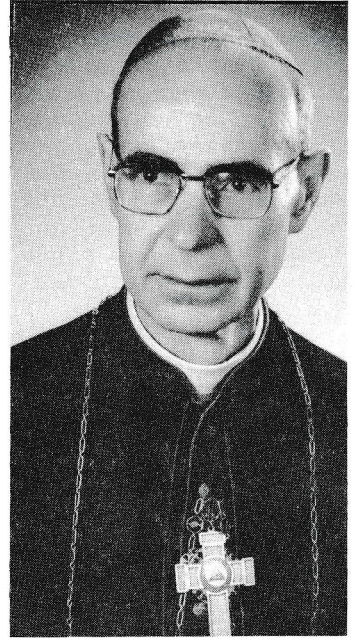
Vesetje in trpljenje, upanje in žalost, rojstvo in smrt, obletnice važnih dogodkov v družini, poslovitve, odhodi od doma in snidenja, pomembne in daljnosežne odločitve itd., vse to so mejniki in znamenja, da božja ljubezen posega v družino. Vsa ta dogajanja morajo biti povod za zahvaljevanje, za prošnjo in za to, da se družina zaupno izroča nebeškemu Očetu in ga hvali in časti.

Spomini in življenje

Narodno zavedni pomurski duhovniki so se zavzeli za dijake Pomurja, da bi bili nosilci znanosti in kulture na tem področju. Osveščeni in izobraženi ljudje so bili že tedaj najmočnejša ovira za pohod madžarizacije od Rabe proti Muri. Leta 1923 so začeli v ta namen graditi dijaški dom za dijake soboške gimnazije. Ta dom bi naj omogočal študij tudi revnejšim in sirotam 1. svetovne vojne. Vzgojo v zavodu so prevzeli salezijanci. Skozi vrata tega internata so stopali na nadaljnji študij mnogi, pozneje zelo priznani ljudje v kulturi in politiki, znanosti in ne nazadnje v duhovniški službi. Del te vzgoje je prejel tudi mariborski pomožni škof dr. Jožef Smej. Z njim tokrat obujamo spomine, saj se še danes z veseljem spominja srečnih štirih let nižje gimnazije – današnji zadnji štirje razredi osnovne šole. Naslednja štiri leta se je vozil vsak dan s kolesom iz Bogojine. Sploh pa so najbrž gledali takratne študente kot nekaj višjega in obetavnega!

Zavod Martinišče v Murski Soboti leta 1935. Škof J. Smej je v četrti vrsti od zgoraj navzdol, na desni strani kipa, tretji od desne proti levi.

„V prvem letniku nižje gimnazije so bili dijaki gospodje. Profesorji so jih vikali. Res nas ni bilo veliko. Kmečka dekleta sploh niso šla na gimnazijo. Učenje je bilo zelo resno in naporeno. Kot tuj jezik smo se učili francoščino, v tretjem letniku se je pridružila nemščina, v petem pa še latinščina...“

V spomine vpleta zanimivosti o profesorjih in sošolcih, o vzgojiteljih in življenju v dijaškem domu sv. Martina – Martinišču.

„Takrat je bil ravnatelj Martinišča, na katerega imam najlepše spomine, dr. Tomaž Kelenc. On je bil hkrati tudi naš profesor verouka. Ob sebi smo imeli asistente, ki so skrbeli za disciplino, predvsem pa nam pomagali pri učenju. Za asistenta sem imel Vinka Srako in Miha Mačka ter sedaj že pokojna Janka Špeca in Toneta Vodeta, ki je pozneje prevedel don Boskov življenjepis...“

Martinišče je ohranilo kar največjo odprtost. To vemo iz dejstva, da so se v njem vzgajali

poleg pomurskih dijakov tudi fantje iz Maribora, Hrastnika in Ljubljane. Starši so jih dali v zavod, da bi tam bolj študirali. Veliko jih je prišlo iz Bačke in so že dobro govorili nemško. Bili so dobri fantje. Največ dijakov pa je bilo iz Bogojine, Beltincev, Turnišča, Črenšovcev, Dobrovnika in drugih župnij.

Zelo odprta je bila tudi

vzgoja, predvsem glede poklica:

„Martinišče je bil internat dijakov na gimnaziji. Vstop v zavod še ni pomenil, da moraš postati duhovnik ali salezijanec. Poklic gojencev je bil svoboden in se je lahko vsakdo odločil za katerikoli poklic, za zdravnika ali profesorja... Vendar se nas je največ odločilo prav za duhovniški poklic. Vse to spriču-

je, da je bila vzgoja v zavodu zelo dobra. Eden takratnih dijakov je minister, drugi škof.”

Ta škof je naš sogovornik dr. Smej. Veliko stvari me zanima iz življenja v Martinišču, vendar naj se ustaviva pri disciplini...

„Življenje v zavodu je urejal dnevni red, ki je visel na hodniku. Vem, da je bil malo drugačen ob praznikih in nedeljah kakor ob delavnikih.

Dolžnost vsakega dijaka je bila: izkoristiti čas! V učilnici so postavili pred nas uro. Poleg ure so narisali fanta, ki zadržuje kazalec. To je vsakega dijaka spominjalo na dragocenost časa, ki ga presedi za svojim pultom. Za sprostitev je bil vsak dan nogomet, včasih pa sprehod.

Domov smo šli za Vse svete, Božič, Veliko noč in poletne

„Vem, da smo imeli vsak dan za vse obvezno mašo. Ob nedeljah smo imeli mašo v zavodu, udeležili pa smo se tudi maše v cerkvi. Imeli smo svojo spovednika Ivana Perovška.

Redno je bila večerna molitev, pa večerni govor, ki je bil navadno lep.

Dr. Kelenc, ravnatelj Martinišča, je zbral večino dijakov murskosoboške gimnazije v Marijino kongregacijo, ki se je imenovala ‚Zgodnja Danica‘. Za Brezmadežno smo imeli posebno akademijo. Takrat je lahko vsak dijak prebral svojo najboljšo pesnitev v čast Mariji. Dijaška maša je bila v cerkvi za vse gimnazijce. Pridigal je Tomaž Kelenc, ki je bil dober pridigar, čeprav smo otroci radi poslušali tudi druge duhovnike, ki so nam pripovedovali o don Bos-

V tem času je bilo gotovo močno kulturno gibanje, ki se je z dr. Ivanocyjem na čelu borilo proti vedno hujši madžarizaciji. Kako se je kulturno delovanje kazalo v internatu?

„Dr. Kelenc je ustanovil dijaški list Zarja. Ciklostilno smo izdali samo nekaj števil. Najbolj smo sodelovali dr. Štefan Skledar, dr. Štefan Barbarič in jaz, in še drugi.

Spodbujali so nas verni profesorji, s katerimi je bilo Martinišče vedno vsestransko povezano. Hkrati je bil ustanovljen Mladi Prekmurec, pri katerem so sodelovali predvsem evangeličani.

Čas med kosilom smo izkoristili za branje raznih leposlovnih knjig, v spalnici pa smo brali Knjižice. To je bila istočasno bralna vaja za javni nastop.

Večkrat smo pripravili odrske igre ali pa literarne večere, na katerih je lahko vsak dijak prebral svoje najboljše stvaritve.”

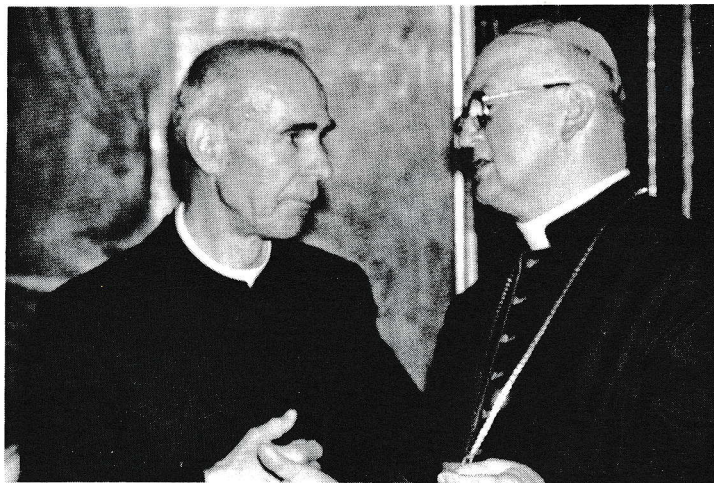
Za konec še povprašam o njihovi medsebojni povezanosti, pa o tem in onem. Sošolci iz Martinišča, tudi iz Hrastnika in Ljubljane se radi srečajo, predvsem za obletnico mature. Skupaj obujajo spomine na lepo dijaško življenje. Tudi po petdesetih letih so med seboj povezani.

„Dijaki so bili Pucko Ivan, Martin Puhan, dr. Štefan Skledar, dr. Štefan Barbarič — sedaj ravnatelj Slovanske knjižnice, Ivan Ivko, Jože in Štefan Benden...”

Spomini so se prepletali s sedanostjo. V ozadju vsega pa sem čutil veliko hvaležnost pomurskim duhovnikom, ki so se zavzeli za gradnjo Martinišča, vzgojiteljem... In tej hvaležnosti se pridružuje tudi moja hvaležnost sogovorniku dr. Jožefu Smeju, mariborskemu pomožnemu škofu.

pripravil Franček

Škofa dr. Jožef Smej in dr. Stanislav Lenič

počitnice. Če je kdo hotel domov v soboto za kako družinsko slovesnost, je moral prositi. Iz zavoda nismo smeli brez razloga. V zavodu je bilo vse potrebno, tudi šolske potrebščine. Za priboljške od doma pa je imel vsak svoj prostor v omari. Določeni so bili poseben čas, ko smo lahko to ‚uničili‘.”

Najbrž ste imeli veliko molitev...

ku, njegovih sanjah...

Enkrat mesečno smo imeli vajo za srečno smrt, ko smo morali molčati. Ob koncu leta so bile duhovne vaje... Vse te pobožnosti so navadno vodili salezijanci, ki so jih povabili iz drugih zavodov.

Posebej se še spominjam mi-klavževanja, ki je bil v prosvetnem domu za vse.”

Organizacija združenih narodov je leto 1987 razglasila za leto brezdomcev. To je storila zaradi tega, ker je brezdomstvo iz različnih razlogov postalo svetovni problem. Milijoni in milijoni ljudi, povečini najrevnejši, so morali zapustiti svoj dom in domovino in se zateči na tuje. Dobrodelne organizacije, med njimi razne ustanove katoliške Cerkve pomagajo reševati to vprašanje ne šele zdaj, letos pa še posebej prizadevno.

Brezdomci

Ali je govoriti o tem vprašanju v Salezijanskem vestniku primerno in potrebno? Morda bo za marsikoga presenetljiva ugotovitev, da je salezijanska družba vzniknila kot posledica brezdomstva.

Don Bosko je občutil brezdomstvo na lastni koži. Imel je sicer dom in ljubečo, skrbno mamo. Vendar je moral iti z doma, če je hotel uresničiti sanje, ki jih je imel pri devetih letih: poskrbeti za versko in moralno ogroženo mladino, ki je taka prav zaradi brezdomstva. Janez Bosko je bil brezdomec od svojega dvanajstega leta do vstopa v semenišče, ko ga je Cerkev sprejela v svoje varstvo in mu tako omogočila, da je postal duhovnik in s tem delo za brezdomsko mladino.

Ustanovni dan don Boskovega — zaenkrat brezdomskega — reševanja mladine je bil 8. decembra 1841 na praznik Brezmadežne: Jernej Garelli, zidarski vajenec, ki se je z dežele zatekel v Turin za kruhom, je našel v don Bosku „dom“. Brezdomskih fantov se je nabralo na stotine. Pri don Bosku so našli „očeta in učitelja“, po letu 1846 pa tudi resnični „dom“, „ki jih je sprejemal, župnija, ki jih je evangelizirala, šola, ki jih je uvajala v življenje ter dvorišče za njihove prijateljske stike in za življenje v veselju“. Tako se je don Bosko trudil, da bi iz teh brezdomcev

napravil „poštene ljudi in dobre kristjane“. Mnogi izmed njih so postali po don Boskovem duhu „očete in učitelji“ drugih brezdomcev, še več pa jih je ustvarilo svoja ognjišča družinskega življenja po zgledu „doma“, ki so ga doživljali najprej pri don Bosku, potem pri salezijancih, pri Hčerah Marije Pomočnice, ki skupaj s sodelavci sestavljajo široko „salezijansko družino“.

Samo en zglede izmed nešteatih, kako je don Bosko reševal brezdomce. Napisal jo je sam v Spominih.

„Nekega večera v maju 1846. Deževalo je kakor iz škafo. Don Bosko in njegova mati sta komaj povečerjala, ko je nekdo potrkal na vrata. Bil je 15-leten fant, ves premočen in premražen.

Sem sirota. Prihajam iz Vallesije. Zidar sem, nisem še našel dela. Zebe me, ne vem, kam naj grem...

Vstopi, mu pravi don Bosko. Stopi k ognju. Tako premočen se boš prehladil.

Mati Marjeta mu je pripravila nekaj večerje. Potem ga je vprašala:

In zdaj, kam greš?

Ne vem. Ko sem prišel v Turin, sem imel štiri lire, pa sem jih že porabil. — Tiho je zaihtel. — Prosim vas, ne pošiljajte me proč.

Marjeta je pomislila na odeje, ki so jih odnesli fantje prejšnje

jutro, ko so našli zavetje pri don Bosku.

Lahko bi ostal, a kdo mi zagotavlja, da ne boš odnesel loncev?

O ne, gospa. Reven sem, kradel pa nisem nikoli.

Don Bosko je medtem šel ven, nabral nekaj opek, jih prinesel v kuhinjo, z njimi sestavil štiri podstavke, položil nanje nekaj desk, nanje pa slamnico.

Tu boš spal, dragi. Ostal boš dokler bo treba. Don Bosko te ne bo nikoli poslal stran.

„Moja dobra mati ga je povabila k molitvi.

Ne znam molitev, je odgovoril.

Izgovarjal jih boš z nama, mu je odgovorila. Tako je bilo. Potem mu je popridigala o neogibnosti dela, o zvestobi in o veri.

Bil je to prva sirota, ki je prišel v don Boskovo hišo. Do konca leta jih je bilo že sedem. Pozneje jih je bilo na tisoče.“

Don Bosko je ustanovil tri veje svoje družine: salezijansko, Hčera Marije Pomočnice in sodelavniško, da bi reševali za ta in oni svet „brezdomsko mladino“. Brezdomec je vsak, ki nima urejene družine, kjer ni ljubezni, je vsak, ki je brez dela, vsak, ki mu je onemogočena kultura, da bi tako mogel postati „človek“, vsak, ki mu je kakorkoli nedostopno spoznanje o smislu življenja in njegove uresničitve. stk

Župnija Sv. Janeza Boska v Mariboru

Pridi, skupaj bova gradila lep svet

V mejah ob Pekrskem potoku do Radvanjske, do Proletarskih brigad, do Engelsove in do Limbuša, med bloki novega naselja Maribor—Jug se poraja novo župnijsko središče, najlepši spomenik, ki ga morejo postaviti slovenski salezijanci na naših tleh ob 100—letnici smrti sv. Janeza Boska.

Mariborski škof dr. Franc Kramberger je novo župnijo izročil duhovniku mag. Jožetu Pozdercu; župnikova desna roka je izkušen salezijanski sobrat pomočnik Janez Kogovšek.

Novemu župniku je škof Kramberger v posebnem pismu zaželel pomoč Marije Pomočnice in sv. Janeza Boska, apostola mladih.

Za vse krščene bo to duhovno središče kraj, kamor se bodo zatekali, da skupaj z drugimi molijo, častijo Boga Stvarnika. Kdor je kristjan, k njemu prihaja Cerkev in ga vabi k zakramentom, mašni daritvi ter poslušanju božje besede. Zdaj je že vse utečeno, v najboljše upe povito, toda življenje — to vsi dobro vemo — ubira včasih nepredvidljiva pota.

Mnogo je drobnih znamenj, ki napovedujejo razveseljivo prihodnost. Včasih je ena sama beseda kot dragocen kamenček v mozaik porajajočega se cerkvenega občestva.

Mala Ramšakova Mateja je gladko ponovila pozdrav škofu Krambergerju, ko je ta v prostorih Pastoralnega centra na Dragonijevi ob prazniku Brezmadežne razglasil novo župnijo. Mali David se je že pred tem župniku Pozdercu ponudil za ministranta. Majeričeva se je ponudila, da bo sešila zavese za okna veroučnega prostora, kjer je sedaj začasno tudi mašna daritev. Lojzka, mlada mati, je za 40 veroučencev na velikem plakatku izpisala pesem in njen prvošolček ga je prinesel k veroučni uri, da so si lažje zapomnili besedilo. Violinist Petrač se je ponudil, da bo oskrbel mašni zvonček. Lep šopek orhidej je za januarsko nedeljo oskrbela druga... Skrbela bom za čiščenje, za okrasitev v sedanji začasni cerkvi.

V malem Davidu bo ostal ponos, da je bil prvi ministrant don Boskove župnije v Mariboru. Drobní kamenček dobrote, ki ga je za pripravnike prvega obhajila prispevala mlada Lojzka, bo simbolično vabil k novim pobudam. Prve mlade družine prihajajo ob nedeljah k maši na Dragonijevi ulici.

Življenje, tisto dan na dan, pa poteka v visokih blokih in vrtnih hišicah. „To je satelitsko naselje — zgolj bivalni prostor — od koder ljudje zjutraj odhajajo na delovna mesta in se pozno popoldne vračajo,“ pra-

vi Petrač. „Pet avtobusov pelje od tod vsako jutro Tamove delavce, v našem bloku pa so v glavnem delavci pri železnici,“ meni Majeričeva. „V vrtnih hišicah so ljudje različnih poklicev: tu zdravnik, tam inženir, tu glasbenik, tam profesor, spet drugod kakšna delavska družina... Saj na to niti nismo pozorni,“ ugotavlja Mira. Župnik opazuje: „Kamor se sprehodim

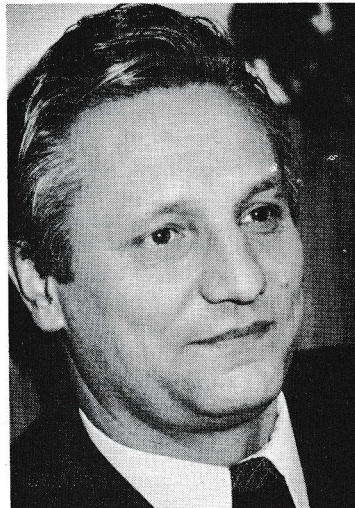
nistka, sinovi pa se izpopolnjujejo na glasbeni akademiji za violino, čelo in klavir.

„To novo naselje je pravzaprav šele v nastajanju. Ni še pravega družbenega življenja: ni večje blagovnice, ne ustreznih prostorov za zbiranje mladine ali odraslih. Za vse je treba v center. Vsak je bolj zase. Med temi ljudmi je gotovo veliko vernih, za katere pa mora Cer-

vi Marija. „Zase smo in od nikogar odvisni. Težko bi zmagovala pospravljanje v zasebni hiši, nimam toliko moči, čeprav še nisem tako v letih.“

„Še pred petimi leti so tod okrog zorela žita, lepa polja,“ obuja spomine Anton. „Dobro so rodila. Potem pa so nenadoma začeli rasti ti bloki kot gobe po dežju.“

Pomembnejše od vsega je sedaj kultura, sožitje ljudi, ki poseljujejo ta kraj. „Iz vseh vetrov smo se natepli,“ pravi Marija. „Ni dolgo, kar smo v bloku imeli sestanek, a kdor se je oglašil k pogovorom, vsak se je davil s slovenščino.“ Vsak gre tja, kjer ga sprejmejo, kjer ga potrebujejo. „Priznati moram,“ pravi Anton, „da jih je dovolj med delavci iz drugih republik, ki so zelo poštene, delavni, prijateljski, človeški.“ Ljubezen vse porav-

Jože Pozdarec

Janez Kogovšek

po teh ulicah, povsod naletim le na gruče otrok.“

Tako pletem drobne niti spoznanj in se razgledujem po svetu in ljudeh novega naselja. A bolj ga spoznavam, manj mi je pregleden. To so le paberki s kramljanja z dobrimi ljudmi.

Glasba se je udomila v družini Mire in Mirka Petrača. Glasba poje, kot se svoboda ne zna izpeti na tej zemlji. „Kako dobro je, da glasba za svojo izpoved ne potrebuje besed, saj bi jo politiki gotovo speljali v svoj tir. Kdor ljubi glasbo, ne more biti hudoben, kdor jo doživlja, tega vodi k religiji.“ Tako Mirko, violinist pri opernem orkestru in profesor glasbe. Odčitaval sem tega moža, kakor da bi mu na čelu bilo izpisano: „Jaz in moja družina bova služila glasbi!“ Tudi žena Mira je violi-

kev poskrbeti, saj je to v naravi njenega poslanstva. Vrednote, ki jih oznanja, so še kako potrebne ljudem. To so poštenost, bratstvo, pravičnost, ljubezen do domovine in naroda... Iz mladih ljudi hoče narediti poštene državljane in Cerkvi zveste kristjane.“

Majeričevi so v bloku, nedaleč od župnišča. Pred sedmimi leti so se vselili, pred tem so stanovali v župniji Tezno, v cerkev pa so šli k Magdalen. Marija je invalidsko upokojena, mož Anton je Tamov delavec, z delovno dobo 34 let. Hčerka Jožica, sedaj srečno poročena z Ramšakovim Mirkom, avtoprevoznikom; imata Matejo in Marka. Kadar prideta vnučka k stari mami, joj, to je praznik, pravi paradiž.

„Lepo nam je v bloku,“ pra-

David Žalik

na, ne pozna pregraj. Marija se spominja: „Dobrega fanta je imela moja sodelavka, naše gore list. Šel je k vojakom, ona pa je že čez nekaj mesecev odšla na jug s prvim Makedoncem, ki ga je srečala. Takrat je bilo to nekaj groznega. Sedaj pa vidim, da take zveze nikogar več ne motijo. Svoji dekleti, Marinko in Jožico, sem svarila, naj bosta v šoli prijazni z otroki priselje-

ko malo iščemo stikov,“ je razmišljal Petrač. Nič drugega ne misli Žalik: „V našem vходу smo tri družine. Nismo si ravno povsem odtujeni, tu in tam že spregovorimo besedo, dve, kaj več pa — ni časa! Dokler si mlad, se zagrebeš v delo, da se iz njega skoraj ne vidiš. Postaviti si moraš dom, ga opremiti, oskrbeti si avto. Ko pa je to za tabo, začneš misliti še na du-

le še nekaj bornega časa za bolnika. „Človek je v tej papirnati birokraciji na zadnjem mestu, čisto nekje na repu našega dela.“ Z usmerjevanim izobraževanjem smo si naredili medvedjo uslugo, v osnovni šoli je otrok utesnjen z mnogimi obveznostmi, po končani usmerjeni šoli pa pridejo mladi v službo nepripravljeni, brez znanja, pa tudi brez pravega odnosa do dela. „Samoumevno se mu konec meseca zdi le, da prejme plačo, še malo pa mu je mar, če se je zanjo dovolj potrudil.“

Ugotovila je že violinistka Mira: „Nov šolski sistem še malo ni naklonjen otrokom, ki kažejo prirojen dar za glasbo. Preveč obveznosti ima otrok, da bi mogel dovolj časa posvetiti glasbi.“

Pozno v noč sem se poslovil od hišice na Dragonijevi. Skrita je, toda v skritosti se vselej kaj razveseljivega poraja, kaj velikega in lepega. S tiho radostjo sem rinil z vozilom skozi tisti snežni metež proti Ljubljani, sam samcat, toda srečen za mnoge plemenite misli, s katerimi so me ta zimski dan nagradili novi Mariborčani. Nad vsemi mislimi, ki so rojile v meni, mi je bilo dragoceno spoznanje, ki ga je mlada mati Jožica izgovorila... Z Mirkom, takrat je bil že moj fant, sva štiri leta hodila k verskim večerom k Magdalen, k jezuitom. Nepozabni večeri. Bilo je pestro. Pogovorili smo se o mnogih stvareh. Bistri-li so se nam pogledi na vero, Cerkev, Boga, življenje, ljudi, Svetopismo, ljubezen, bratstvo, prijateljstvo. Naše duhovne obnove so bile nekaj čudovitega. Vsak verski večer je bil enkratno doživetje. Tam sem si vselej nekako olajšala dušo. Od tistih večerov še dandanes duhovno živim. Vse, kar sem tam lepega doživela, podzavestno živi v meni in me spremlja.

Dobra beseda dobro mesto najde.

jz

Žalikova družina

nih staršev, nikdar jih ne smeta žaliti. Zdaj pa vidim, da se ti otroci med seboj kar dobro razumejo in ni opaziti nobenih nestrpnosti med njimi.“

V bloku na Kardeljevi je Žalikova družina: Franc je dipl. strojni inženir, Lojzka je medicinska sestra, David je prvošolček, Estera pa je mala šolarka.

Kot narod se staramo, povsem umestno, da se k nam priseljujejo od drugod — je poudaril že Petrač. „Naše družine imajo le enega ali dva otroka.“ Živimo vsak zase! „Prvo leto smo se še med seboj kaj pozdravljali in spregovorili besedo, dve, danes pa je vse to izginilo. Slednjemu se samo nekam mudi, zapira se vase, prezadovoljen sam s seboj,“ je ugotovila že Majeričeva. „Pravzprav je žalostno, da s svojimi sosedi ta-

hovne vrednote in to, kar ozna-
nja Cerkev.“

Mlad in delaven je Žalik, z ustvarjalno voljo pri Tamovi livarni ter s kritičnim očesom... Slednji bi hotel čim večjo plačo, ne oziraje se na to, za kaj je usposobljen, sklicujoč se edino na „pravilo enakih želodcev“, delovna morala je nizka; malo mu je mar, kaj naredi, veliko mu je le do tega, da konec mesca pride plača... Hiba družbe je to, ki ljudem ni znala vcepiti občutka za poštenost, pravičnost, resnicoljubnost, ni mu dala pravih meril vrednotenja življenja in dela... Lojzka, Frančetova žena, v svoji zdravstveni službi doživlja nerazumljiva razmerja... V bolnici, v ambulanti je prava „papirnata vojska“ — sama knjiženja, vpisovanja, zapisovanja — na koncu ostane

Veruj, spregovori, sprejmi

Na novega leta dan je sv. oče Janez Pavel II. naznanil marijansko leto. Začelo se bo na binkoštni ponedeljek letos, to je 8. junija, in se končalo 15. avgusta prihodnje leto ob Marijinem vnebovzetju. Veselimo se nove papeževe okrožnice o Mariji, ki naj nas pripravi za „advent 3. tisočletja krščanstva“. Salezijanski vestnik nadaljuje svoja razmišljanja o Mariji z zadoščenjem, da naša prizadevanja sovpadajo z načrti svetega očeta...

Blagor ti...

Prelistamo vsak dan časopis, poslušamo radio, gledamo TV. Koliko strani in časa za šport, tekmovanja, odličja... Koliko denarja (samo papež ne bi smel na apostolska potovanja, češ, da zapravlja denar) in koliko hrupa ob zmagovalcih!

Obstajajo pa še druge zmage, prva mesta in rekordi. Zanje ni prostora v časopisih, radiu, TV. Mirno celo lahko rečemo, da ti zadnji dogodki bolj spreminjajo ljudi in svet v celoti. Izpovedi vere, če so pristne, segajo najgloblje v človekovo jedro in močno vplivajo v občestvenem življenju. Sv. Pavel, sv. Avguštin, Edith Stein so veliko prispevali k resničnemu bogastvu sveta. A vsem imenovanim in drugim neimenovanim je nedosegljiv zgled Marija. Marijina vera je tako odločilna in tako močna, da je bistveno posegla v svetovno dogajanje. Njena privolitev Bogu, njena nezlomljiva vera pri oznanjenju, v temi Betlehema, v nevihtah Kalvarije, navdihuje vse rodove v vsakdanjem življenju, ustvarjalce v umetnosti, glasbi, poeziji, ljudi v medsebojnih odnosih, posameznike v največjih odločitvah vesti. Marijino nezlomljivo zaupanje v Boga in zvestoba lastni podaritvi, je tako enkratna, da je nihče od ljudi ne bo presegel. Če smo v zadnji številki raz-

„Od tvojega kratkega odgovora zavisti, ali bomo poklicani nazaj v življenje... Usmiljena Devica, tega te prosi usmiljenja potrebni Adam... To kleče pred tvojimi nogami pričakuje vesoljni svet...“

sv. Bernard

mišljali, kako pozitivno vpliva sama Marijina navzočnost v Cerkvi, moramo zdaj korak naprej in reči, da je Marija naša velika Pomočnica, ker nam pomaga pri najbolj drznih in nepredvidljivih odločitvah: „Verujem, Gospod!“

Ali res pomaga?

Če hočemo ugotoviti, ali je nekdo učinkovit pri pomaganju ali ne, je pač treba raziskati nekatere zadeve:

— ali pomaga svobodno (prostovoljno),

- s kakšnim namenom pomaga,
- koliko časa pomaga,
- kako učinkovito pomaga,
- komu pomaga.

Na zastavljena vprašanja skorajda ni treba odgovarjati. Vsi poznamo odgovore. Koristno pa je, da tudi razumsko pretresemo in utemeljimo to, kar doživlja naše srce. Samo kak majhen poudarek.

Marija je bila prav zato tako svobodna v odločitvah, ker ni bila sužnja strasti, strahu, navezanosti. Čista v srcu in duši se je mogla odločiti za plemenite namene. Velike težave so le utrjevale dobronamernost. Od prve krščanske skupnosti do današnjega dne je Marijina pomoč vidna in otipljiva. Ne deli nam zlata in denarja, marveč to, kar je veliko odločilnejše: zavzema se za našo duhovno svobodo, ljubezen, upanje, vero, spravo, veselje... Vsa romarska svetišča so vidna znamenja njene pomoči, kraji prikazovanj pa izredna dokazila njene vne-me. Skozi dve tisočletji njena pomoč ni usahnila; velikodušna je do vseh barv, jezikov, narodov in socialnih slojev. Ne izključuje nikogar, zavzema se celo za tiste, ki se sami izključujejo iz objema božje dobro-te.

Je pa v zgodovini Cerkve nekdo, ki je na poseben način pokazal, kako Marija pomaga. Kakor je na začetku krščanstva Janez Evangelist tisti, ki sprejme Marijo za **mater**, tako je sredi največjih viharjev Cerkve Janez Bosko tisti, ki pokaže in sprejme Marijo za **Pomočnico**. Dokaz za to: ljudje so kar samo od sebe začeli govoriti „Don Boskova Pomočnica“. Božje ljudstvo, vodeno po Svetem Duhu, je don Boska razglasilo za karizmatika. Naše zaupanje v Marijo Pomočnico ima trdne osnove, v Janezu Bosku pa nepresegljivega učitelja.

Stanislav Hočevar

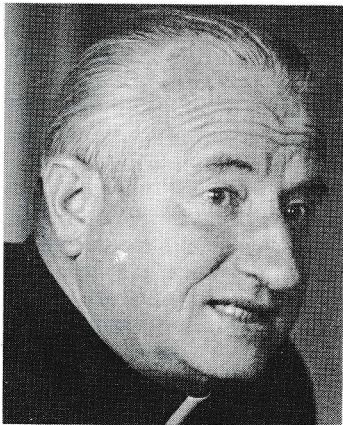
Kot široko gibanje »misijonarjev mladih« skupaj proti letu 1988

Leto '87 je čas močne priprave na slavlja za stoletnico don Boskove smrti. Razne skupine salezijanske družine se bodo skupaj prizadevale za pričevanje, da je ustanovnikova karizma živa in aktualna.

To velja še posebej za salezijance, hčere Marije Pomočnice in za sotrudnike, ki jih je ustanovnik neposredno ustanovil. V rokah imajo svoje prenovljene konstitucije, ki jih je potrdil apostolski sedež in Pravilnik apostolskega življenja za sotrudnike. S tem hočejo biti vrednejši nadaljevalci ustanovnikove zamisli, tako da v sebi poglabljajo te vrednote in jih prevajajo v življenje kot izraz dinamične zvestobe na poti k tretjemu tisočletju.

Tudi druge skupine so v ozračju novega zagona salezijanskega duha in njegovega poslanstva.

Gre za „cerkvenostno gibanje“, za dinamizem, ki izhaja iz posebne navzočnosti Svetega Duha. V dokumentu Evangelii nuntiandi je povedano, da s koncilom in po njem „živimo v Cerкви privilegirani trenutki Svetega Duha“ (EN 75). Dejansko so razna gibanja, ki so nastala v teh letih, nosilci, vsak po svoje, duhovne in apostolske prenovne, ki na poseben način izražajo krščansko pristnost v svetu. Označujejo jih nekatere močne ideje in skupni duh, ki vse po-

vezujejo. Zahtevajo čut iskrene, nenehno obnavljajoče se pripadnosti. Dajejo dovolj prostora za svobodo, k čemur jih spodbuja močna izkušnja vere. Ta gibanja niso namenjena za to, da bi se vanja zatekali, temveč so središča za izžarevanje in kipenje evangelija.

Don Boskova karizma, ki je Gospodov dar njegovi Cerкви, je vir in duša širokega gibanja ljudi. Prvo spodbudo je dal na Marijino materinsko priprošnje Sveti Duh. Vzniknila je ta pobuda in se razširila prek posamične skupine, ki sestavljajo salezijansko družino.

To je temeljno duhovno in apostolsko gibanje, ki deluje in raste predvsem okrog salezijanskih centrov. Posvečeno je lastnemu mladinskemu in ljudskemu poslanstvu. Vre iz pastoralne ljubezni, ki jo povzema geslo „daj mi duše, drugo vzemi“. Stalno merilo razpoznavanja in prenavljanja za delo je prvo don Boskovo oratorijsko izkustvo v Valdoccu: to je izkustvo

„doma, ki sprejema, župnije, ki evangelizira, šole, ki usmerja v življenje, dvorišča za shajanje prijateljev, da bi živeli v veselju“.

To je gibanje oseb. Čut pripadnosti se lahko izraža s preprosto simpatijo in z željo po človeškem napredku, toda raste in se izraža sčasoma v skupnem idealu, ki prihaja od Zgoraj in ga potrjuje s prakso v preventivnem sistemu. Svobodna in delovna pripadnost posameznikov vpliva oblikovalno na njihove osebne drže in na njihovo socialno in cerkvenostno zavest.

Gojijo posebno ljubezen do mladine v njenem zdajšnjem položaju, imajo zanjo stalno vzgojno skrb in se trudijo posegati z vedno večjo strokovnostjo v razne probleme, kakor jih nakazujejo družina, šola, zabava, družba, kultura, delo, politika, morala in Cerkev.

Da bi to gibanje življenjsko raslo, je nujno, da njegovo srce bije v soglasju s Svetim Duhom. Duhovna površnost bi ga namreč ohromila.

Za ta osrednji dinamizem morajo skrbeti predvsem posvečene osebe nekaterih skupin salezijanske družine: njihova naloga je animirati, služiti, usmerjati, preverjati in prenavljati. Njihova molitev, njihovo pričevanje, njihova apostolska gorečnost, njihova pastoralna iznajdljivost, njihovo bratstvo in občestvo so kakor življenjski sok, ki daje moč vsemu.

Da bi dobro pripravili leto 88 je naloga salezijanske družine, da da ponovni zagon temu gibanju oseb s posodobljeno „mladinsko in laiško duhovnostjo“ v slogu šole „ljudske svetosti“, ki jo je pričel don Bosko, veliki prijatelj in vzgojitelj ogrožene mladine.

Marija, Mati Cerkev, naj nam pomaga, da bomo poglobili in vnesli v življenje to tako spodbudno vezilo!

Egidij Viganò
vrhovni predstojnik

Molivci in duhovne vaje

Duhovne vaje ali dnevi zbranosti so najlepši dnevi veselja in življenjske naložbe duhovnih moči v božjo banko, ki najbolje obrestuje in nikdar ne propade. Duhovne vaje radi opravljamo, da najdemo življenjski cilj in radostni smisel. Poskusimo in se bomo prepričali.

V evangeliju odkrivamo Kristususa in božji načrt. Vzgjajamo se v ljubezni do Boga in ljudi.

Dom duhovnih vaj je kakor binkoštna dvorana ali „zgornja soba“.

Tistemu, ki dela duhovne vaje, se odstira božja ljubezen, ki se ji ne moremo upreti. V človeku se sproži notranja razgibanost, ki teži k preoblikovanju življenja tako, da srce očistimo in voljo usmerimo, ko se darujemo Bogu in ljudem.

V dnevih zbranosti se srečujeta božja pobuda in naša pripravljenost, zato so namenjene vsem, ki si želijo velike ideale.

Minulo leto je duhovne vaje opravilo nad sto molivk za duhovne poklice. Bile so na Brezjah pri Mariji Pomagaj, pri Sveti Trojici, pri Mariji v Nazarjih in v Stični pri Žalostni Materi božji.

Mnoge, ki ste opravile duhovne vaje nam pišete o sreči in veselju, ki ste ga doživele v dnevih zbranosti. Tako piše Z. M. iz Štajerske: „Že večkrat sem bila na duhovnih vajah. Spoznavam, kaj pomeni duhovno življenje in srčno veselje. Prelepo je v molitvi z Bogom in v ljubezni med seboj. Hrepnim po zopetnem srečanju in Vas prosim, da mi sporočite, kjer bomo lahko opravile duhovne vaje in jih tudi drugim toplo priporočile.“

A.L. iz Gorenjske nam je pisala: „Svetost je naša poklicanost in način življenja. Iz božje ljubezni raste popolnost

in naša sreča, ki jo nenehno delimo in jo nikdar ne zmanjka. Trudim se za molitev. Bog v nas je tisti, ki ga darujemo. Ljubezen je tista, ki nas osvobaja, dela ponižne in majhne, zato pa porabne za božje kraljestvo. Dogajanja naših dni potrjujejo, kaj zmore preskušen način svetosti: molitve in pokore. Naše dobre želje so zrna, ki ne vzkaliijo, dokler Gospodar ne pošlje sonca. Beseda božja je seme sveto, srce pa naša ki sad bogat naj obrodil!“

O.M. iz Dolenjske sporoča: „Naše življenje je lepo, ko živimo iz božje besede: Bodite sveti, kakor sem jaz svet! Ko to spolnjujemo, poznamo vlogo žene v Cerkvi in v svetu. Bog ljubezni je srečen, da spolnjujemo njegovo naročilo. Še srečnejši pa je zaradi naše sreče v Njem.“

Mesečni nameni

APRIL:

Velikonočni prazniki nas spominjajo našega odrešenja. Na svetu je še mnogo ljudi, ki ne vedo za to veselo novico. Zato molimo v tem mesecu in prosimo „Gospoda žetve“, da pošlje na misijonska polja novih misijonarjev.

MAJ:

V maju nam stopa pred oči Marija, vzor čistega življenja. Prosimo za našo žensko mladino, da bi jo v tej kreposti posnemala in se tudi odločala za duhovno materinstvo v redovniškem poklicu.

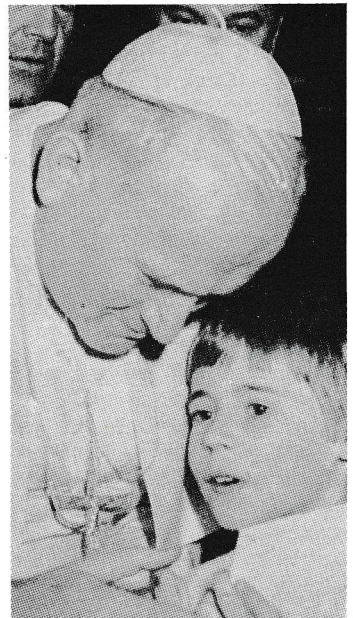
JUNIJ:

Mesec junij je posvečen Srcu Jezusovemu. Prosimo Srce velikega duhovnika za naše slovenske novomašnike, da bi bili sveti in goreči delavci v Gospodovem vinogradu.

P.T. iz Notranjske vabi: „Širimo veselje in prinašajmo ljubezen. Pokažimo se z roko v roki. Srečne smo, da naša velika družina molivk za duhovne poklice šteje prek pet tisoč. Osrečuje nas zavest, da smo tudi me deležne duhovnega poklica, če dnevno molimo in darujemo za poklice. Duhovne vaje so potrebne za nas. Povabimo tudi svoje znanke in prijateljice, ki bodo vesele naše prijazne besede. Marijansko leto, ki ga je razglasil papež, napolnimo z duhovnim bogastvom. Če hočete postati vesele, pridite tudi ve na duhovne vaje in se pridružite delu za duhovne poklice.“

J.K. piše: „Kdor se je enkrat udeležil duhovnih vaj, ta bo še večkrat prišel. Mnogi sploh ne vedo, kaj so duhovne vaje in kakšen pomen imajo za naše duhovno življenje. Zato bi bilo dobro, če bi Salezijanski vestnik enkrat prinesel obširen članek o duhovnih vajah. Tako bi bili drugi obveščeni o duhovnih vajah in bi se potem tudi v večjem številu udeleževali...“

Janez Jenko

Voditeljeva beseda

V zadnjem času ste mi veliko pisali. Skoraj vsi ste mi sporočili, da ste zadovoljni, da boste sedaj namesto lističev „Mesečni molitveni namen“ prejeli Salezijanski vestnik. Čeprav je mišljeno, da boste Vestnik dobivali brezplačno, ste mnogi že poslali za tisk in pošto svoj prispevek, za kar se vam najlepše zahvaljujemo! Vse, ki mi pišete in želite odgovor, lepo prosim, da napišete tudi Vaš točen naslov in tudi številko pošte. Na ta način mi olajšate delo in omogočite hitrejši odgovor.

Lepo prosim, da takoj sporočite, kadar kdo umre, da ga priporočimo v molitev in ga vključimo v daritev sv. maše, ki se vsak mesec daruje za vse rajne molivce.

Med molivci je tudi veliko bolnih in ostarelih in so nam zelo hvaležni, da se jih spominjamo v svojih molitvah, zato Vam jih še vnaprej toplo priporočam. Naj nas molitev povezuje v eno veliko božjo

DUHOVNE VAJE ZA MOLIVCE V LETU 1987:

1. od 8. do 10. maja pri SVETI TROJICI v Slovenskih goricah, predvsem vabljeni molivci iz okolice Maribora.
2. od 18. do 20. septembra pri MARIJI POMAGAJ na Brezjah.
3. od 9. do 11. oktobra v NAZARJIH za molivce iz Štajerske.
4. od 27. do 29. novembra v samostanu STIČNA.

Vsak tečaj bomo nekaj tednov prej objavili še v DRUŽINI. Za vse tečaje se prijavljajte voditelju molivcev.

družino. Vsak dan tudi z molitvijo in s svojimi žrtvami prosimo „Gospoda žetve, da pošlje delavcev na svojo žetev...“

Za velikonočne praznike Vam želim obilo duhovnega veselja in mnogo milosti od vstalega Zveličarja!

Vsem lep velikonočni pozdrav: Aleluja, Kristus je vstal, aleluja, z njim bomo enkrat vstali tudi mi, veselimo in radujmo se, aleluja!

Jože Pungerčar
Želimlje 46
61292 IG pri Ljubljani

V lepše življenje so odšli:

Fani Zabukovec, Videm-Dobropolje – Tonka Sebanč, Šentjanž – Ivana Pležnar, Godovič – Pavla Ogrinc, Želimlje – Vida Gregorič, Šenpeter pri Gorici – Angela Žnidaršič, Tržišče – Franc Škrl, Begunje pri Cerknici – Jožefa Jelinčič, Tolmin – Ana Sagaj, Ljutomer – Elizabeta Brmeš, Dornova – Štefka Arhipov, Semič – Marija Marinčič, Metlika – Elizabeta Šimnic, Gorje – Franc Vrabelj, Ljutomer – Ana Kalmar, Lendava – Matilda Čuk, Rovte – Angela Močnik, Cerklje na Gorenjskem – Marija Pogačar, Gorje – Ivanka Kugej, Logatec – Doroteja Kovač, Zreče –

Terezija Šlepec, Vel. Gaber – Ana Strmole, Vel. Gaber – Alojz Jevnikar, Vel. Gaber – Pavla Prežjak, Ljubljana – Alojzija Lamovšek, Trebelno – Antonija Furlan, Planina pri Ajdovščini – Nežka Šinkovec, Šentjanž – Helena Kočar, Lendava – Franja Milkovič, Mokronog – Ana Drobnič, mati duhovnika, Kostanjevica na Krki.

Naj pri Bogu uživajo svoje plačilo in nadaljujejo svojo molitev za nove duhovne poklice!

MOLITEV PAPEŽA JANEZA PAVLA II. ZA DUHOVNE POKLICE

Gospod Jezus, dobri pastir, ki si daroval svoje življenje, da bi vsi imeli življenje, daj nam, skupnosti verujočih, ki je razširjena po vsem svetu, bogastvo svojega življenja in nas usposobi, da ga bomo izpričali in posredovali drugim.

Gospod Jezus, podari bogastvo svojega življenja vsem tistim osebam, ki so v službi Cerkve tebi posvečene. Osreči jih pri njihovem razdajanju, napravi jih neutrudne v službi in velikodušne v žrtvovanju. Njihov zgled naj odpre še druga srca, da bodo slišale tvoj klic in šle za teboj.

Gospod Jezus, podari bogastvo svojega življenja krščanskim družinam, da bodo goreče v veri in v službi Cerkve in bodo tako omogočile, da vzklijejo in zrastejo novi duhovni poklici.

Gospod Jezus, podari bogastvo svojega življenja vsem ljudem, še posebej fantom in dekletom, ki jih kličeš v svojo službo. Razsvetluj jih pri odločitvah, pomagaj jim v težavah, ohranjaj njihovo zvestobo. Napravi jih pripravljene in pogumne, da bi kakor ti darovali svoje življenje za tebe, da bi tudi drugi imeli življenje. Amen.

Danilo Lisjak iz Ruande

S prvimi novicami se je oglašil kmalu po prihodu v Ruando: „Verjetno mi gre vseeno bolje, kot je šlo g. Majcenu, ko je prvič stopil na kitajsko zemljo. Salezijanec vedno pride domov. Tako tudi jaz. Že na letališču sta me sprejela dva ‚črna‘ sobrata. Kmalu nato me je objel hrvaški sobrat Šebastijan, ki obiskuje tečaj domačega jezika.

Bratski sprejem je bil v glavni hiši in nato čez dva dni tukaj v Butare, kjer smo samo štirje sobratje. Ravnatelj je Kanadčan. Drugi sobrat, starejši duhovnik, je Valonec iz Bruslja. Je hkrati moj profesor. Pravi asket, sveta duša. Tretji je pomočnik, domačin, črn, visok in žilav. Ima 20 ur verouka na šoli v mestu (bolj naši vasi podob-

no). Kot četrti se je priklatil še en Lisjak, ki postaja vse lažji. Torej mednarodna skupnost.

Hiša je malo iz centra, na obrobju grička. Je nova. Zgrajena je bila za semenišče, malo in veliko. Ima vsega skupaj 12 sob za gojence. V Rimu so mislili drugače in tako bodo odšli, če bodo, v Zaire—Lubumbashi. Škofija nam je tudi dodelila novo župnijo s 14 tisoč prebivalci. Cerkev, ki je v izgradnji, je v neposredni bližini naše sedanje ustanove. Tako bo ta hiša čudovito izhodišče za pastoralno delo.

Sedaj imam učenje francoščine za prvo nalogo, potrebna je tudi aklimatizacija in bdenje v Gospodovem dvoru. Na višini 1750 metrov se počutim vsaj tako dobro kot na Uskovnici ali Jezercih. Noči so hladne.

V sosednji baraki ječi afriški človek, simpatičen in bister, vendar obsojen na skromnost, večno podhranjenost. Biti tukaj pomeni zanj upanje in zagotovilo božje ljubezni, ki se sklanja po dobroti kristjanov vsega sveta k njim in jim daje večno ‚preživetje‘.

Danilo se je že večkrat lahko srečal z misijonarjema Jožetom Mlinaričem in Gustijem Horvatom v Burundiju.

„Bivanje v Rukagu (Burundi) pri Jožetu in Gustiju je zgodba zase. Če bi imel čas, bi napisal roman. V domovini smo bili vse preveč skeptični in nezaupni do njihovih poročil. Sedaj ko sem sam videl, lahko rečem, da sta misijonarja prava misijonska asa. Kako klena, vesela in tudi tekoča je beseda misijonarja Jožeta. Kot da je rojen v Rukagu. Kako ju imajo vsi ljudje radi. Kljub nič kaj rožnati situaciji sta pogumna, vesela in zagnana. Izgon čakata delavno in že stvari tako urejata, da bi nepustila domačinom, če bodo hoteli priti iz varne Ruande. Jože je neopazno obhajal 15-letnico svojega misijonarstva. Je

misijonar velikega srca. Njegovo delo v Burundiju bo ostalo neizbrisno. Zgradil je sedem cerkva (za od 500 do 2000 ljudi), veliko šol na podružnicah. Njegova umirjenost je bila zares apostolsko predrzna. „Brat vseh revežev in zapostavljenih,“ mi je Gusti prišepnil na uho. Dan pred božičem so revežem razdelili več kot tono fižola. To so storili že enkrat v novembru, ker so se bali, da jih izženejo, pa so naredili tako kot sv. Lovrenc.

Svojevrstna avantura, pot v neznanu, sem začel 22. decembra. Naslednji dan smo imeli pravi „slovenski božič“ v Afriki. Prinesel sem steklenico pravega tokaja. Skoro do dveh zjutraj smo klepetali. O vsem. Novice iz domovine sem počasi drobnil.

24. decembra je bila na vrsti še zadnja izpopolnitev afriških jaslic in hlevčka, ki smo ga postavili že prejšnji dan. Namesto smrek smo postavili banane. Gusti je kar malo zredčil vrt. Popoldne so prišli reveži, kakih tristo, v skupinah z gričev po fižol in veliko milo. Eno uro so bili najprej v cerkvi, nato se je začela delitev.

Z Gustijem sva imela polnočnico na 8 km oddaljeni podružnici. S tistega griča jih je prišlo okrog 2000. Ples, bobni, krst. Dlje kot dve uri je trajalo. Začeli smo že ob treh, ker ni elektrike in je ob šestih že noč. Kljub težavam na poti sva še vedno prišla pravočasno, ker krščenca in botrov še ni bilo tam. Ker oni nimajo ure, je boljše, da je tudi misijonar nima. Najboljša orientacija je sonce, če je. Izračunal sem, da je bilo na vsakem kvadratnem metru vsaj deset otrok. Glava pri glavi. Lepo je potekalo. Gusti mi je rekel, da je pridigal o veselju in da me je predstavil kot svojega brata, ker sem močan. Radi imajo močne, ker si

mislijo, da ne bo dosti stroškov z njimi, ker imajo velike rezerve!

Na božični večer se nas je dvanajst zbralo pri sestrah dorotejkah. Lepo ozračje. Na božič se je ob petih zjutraj oglašila budnica v zvoniku. Bobnarji so začeli na vse pretege tolči in vmes so vriskali. Kar debelo sem pogledal, še ves omotičen, kaj neki je to. Misil sem že, da je prišla vojska ali kaj strašnejšega. Končno sem le ugotovil, da naznanjajo praznik. Gusti je takoj odšel na podružnico, kjer je imel izredno slavje z 21 krsti.

Drugi smo bili doma, kjer je bila cerkev trikrat polna samo dopoldne. Računam, da je bilo prek petnajst tisoč obiskovalcev. No, zrak ni bil najbolj rožnat, pa se človek vsemu privadi. Pomagal sem pri dveh mašah. Ni manjkalo plesa in bobnov ter veselega petja.

Po božiču smo si ogledali novo elektrarno, ki so jo zgradili Nemci, in čudovit čajni nasad ob umetnem jezeru. Prav

na robu pragozda smo se še skupaj slikali. Ogledali smo si tudi tovarno čaja na enem od visokih gričev. Lepe in dragoocene stvari, za katere jim predsednik na otvoritvi v oktobru ni rekel niti hvala, ampak je vse pripisal revolucionarnim dosežkom. Tako je, če dobiva laž prednost pred resnico. In v takšnem okolju je nevzdržno delovati, zato že kar čakajo dan, ko bo treba stresti prah s sandalov. Reveži bodo še večji reveži in bodo začeli umirati od lakote. Pigmejci pa sploh niso ljudje že sedaj, razen v cerkvi.

Z Jožetom in Gustijem smo veliko govorili o naši skupni prihodnosti. Je mogoč neke vrste slovenski salezijanski misijon v Afriki? Če nam bo uspelo, bi radi zastavili skupne moči za nov misijon. Tako bi ustvarili pogoje za vedno nove laike, ki se bodo doma oglašali za časno misijonsko delo. Mislim, da je to mogoče, saj so misijoni ljudje in ne toliko denar.“

Iz Indije

Pavle Bernik iz Dimapurja

„Vsi slovenski časopisi, ki jih dobivam po zračni pošti, so navdušeno pisali o misijonskem simpoziju. Imamo vsekakor navdušene in požrtvovalne misijonske pobudnike po vsem svetu.“

Meseca decembra smo imeli v naši najnovejši indijski salezijanski inšpektoriji obisk vrhovnega predstojnika. To je bila za nas velika sreča. Nekajkrat so pri centralni vladi odbili prošnjo za njegov obisk tega „zaščitenege“ ozemlja na severovzhodnem delu Indije. Obiskati je smel le Dimapur, kjer imamo

inšpektorialni urad ter naš filozofski študentat. V petih dneh je lahko govoril z mnogimi sobraty, ki so prišli sem. Imel je veliko govorov, pridig in konferenc. Večkrat je tudi odgovarjal na razna vprašanja o stanju salezijanske družbe po raznih delih sveta. Pogovor je nanese tudi na ozemlje, kjer je deloval naš misijonar Majcen. Izčrpno je opisal težak položaj tamkajšnjih mladih sobratov. Izrečno je omenil tudi misijonarja Majcena kot vir novih novic in kot zelo zaslužnega misijonarja in vzgojitelja salezijanskega naraščaja v tistih krajih.“

Ivan Kešpret iz Kerale

Vsi z veseljem pričakujemo božične praznike: stari in mladi, vsak na svoj način. Izložbe trgovin so bogato in umetniško pripravljene, tudi tiste, ki so last hindujcev. Šole bodo zaprte za 15 dni: otroci se veselijo počitnic, seveda tu v Indiji brez snega. Vendar pravo veselje nas vseh, posebno kristjanov je v tem, da spet vidimo božje Dete v jaslicah, pod ljubečim pogledom božje matere Marije in sv. Jožefa. Podoba otroka pritegne in razneži vsakega. Zato ni čudno, da je Bog izbral ta način prihoda na svet, da bi se ga nihče ne bal. Z odprtimi ročicami in čistim smehljajem nam pravi, da nas ima rad.

Naši fantje so pravkar končali polletne izpite. Zdaj so na vrsti pevske vaje, recitacije — priprava na božičnico, ki bo 21. decembra. Božiček že pripravlja pakete z različnimi dobrotami. Vedno se pritožuje nad tukajšnjo draginjo, a potem le kje iztakne potrebne tisočake, da obdaruje najbolj revne. Božja Previdnost je neusahljiva.

Na mizi pred seboj imam kup pošte: od doma, Italije in drugih krajev. Prijatelji so mi voščili za god. Vsak dan postajam starejši za ta svet (66 let) in mlajši za onega tam gori. Ne utegnem veliko pisati. Delo v tiskarni mi vzame ves dan. Na večer pa pevske vaje za fante in na župniji. Vedno so pred nami kakšni prazniki, pa se je treba pripraviti. Ob nedeljah obiskujem razna zavetišča za otroke, gobavce in ostarele. Mnogi so močno prizadeti, a tudi ti si želijo zanimanja in ljubezni.

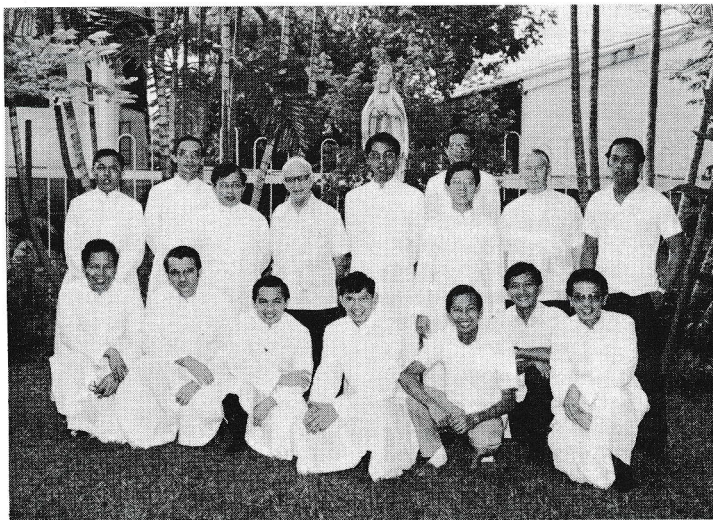
Vsem sobratom na Rakovniku in drugje želim v novem letu še več dela za Gospodarja vinograda. Spominjajmo se drug drugega v molitvah!

Ivan Kešpret

Z nemirnih Filipinov

Vsak dan slišimo kaj novega s te oddaljene azijske dežele. Že več kot trideset let spremlja težek boj za osamosvojitvev in pošteno ureditev družbe tudi naš rojak salezijanski pomočnik RAFKO MRZEL. „Kakor slišite po radiu, imamo tu vedno nove težave, je zapisal v enem svojih pisem. Včeraj popoldne bi moralo priti do najhujšega (v mislih ima poskus

državnega udara, op.ur.), pa dobri Bog nam je stal ob strani. Zato je zmagala stran, ki se toliko trudi za mir in zboljšanje odnosov med tako različnimi mnenji. Filipinski kardinal vedno znova vabi k pokori in molitvi za posebno božjo pomoč pri reševanju vedno novih težav.“ Na fotografiji je skupnost tehnične šole, v kateri dela Rafko Mrzel. Nahaja se v drugi vrsti, četrti z leve.

Dežela mnogih vodnjakov

Od leta 1985 dela v Palestini s. Milena Zdravec, salezijanka; med judi, kristjani in muslimani z življenjem in prepričljivo besedo izpričuje ljubezen edinega in skupnega Očeta. Pretekle počitnice je sodelovala v skupnih počitnicah deklet različnih veroizpovedi. „Dežela mnogih vodnjakov“ je bil naslov skupnih dni.

Prvi poskus skupnega bivanja je bil za vse veliko doživetje, odkrivanje duhovnega bogastva vsake udeleženke, medsebojne ga spoznavanja.

V soglasju z okoljem, polnim različnosti, včasih naspro-

tij, predsodkov so si za simbol razmišljanja in pogovorov izbrale podobo vodnjakov. Številni so. Zapolnjeni z najrazličnejšim materialom. Vsak zase. Nimajo stikov z drugimi. Nerodno stečejo prve besede nji-

hovega pogovora. Začudeno spoznajo, da so navsezadnje vsi za dajanje vode, da imajo pod zemljo isto vodo.

Najpogumnejši med njimi je prvi segel v svoje dno, pod plasti različne navlake, odvrigel vse, in v drhtenju svoje polnosti začel vsem dajati kristalno čisto, bistro vodo. Osrečujočo misel je pomagal razumeti tudi drugim.

Končno vsi odkrijejo, da imajo skupno jedro, vodo. Vsi vodnjaki imajo izvir pod istim hribom. Nekateri ga imenujejo

Jahve, drugi Bog Oče, tretji pa Alah.

Za vsa dekleta je to nekaj novega. Muslimanke so prvič slišale, da se moramo med seboj ljubiti in spoštovati, ker je Bog naš Oče in smo zato vsi med seboj bratje in sestre.

Aiša odkriva: „Ko sem naletela na težave, sem si dejala: Kaj mi mar! Zakaj naj bi se vtikala v zadeve drugih? Sedaj razumem, da mora darovanje, delo za mir v skupini, družini, šoli... postati moja življenjska naloga... Je odkrivanje in vzbu-

ki podarjajo vodo optimizma, spoštovanja, prijateljstva v prepričanju, da ima tudi drugi resnico in vrednote, čeprav le delno in v omejenem obsegu, a te lahko rastejo v popolno RESNICO in absolutno VREDNOTO!

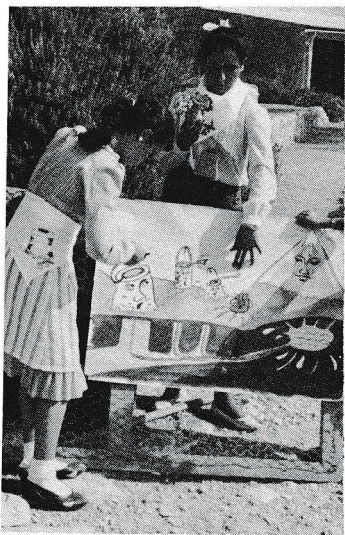
Sklenile so, da bodo za pomoč na tej poti prosile Marriam, Marijo, ki jo mnogi muslimani častijo v skladu z besedami korana: „O Marija! Bog te je v resnici izbral, očistil in postavil nad vse žene stvarstva.“ S papežem Janezom Pavlom II. bodo molile, da se „... v tvojem brezmadežnem srcu, o Devica, za vse odkrije luč upanja.“

Za mlade Malgaše

„Dne 16. oktobra je minilo leto dni, odkar smo na Madagaskarju. Ko smo v Ambositri zaključili tečaj malgaščine, smo se v maju preselile na sever, v predmestje Mahajange, kjer delujejo tudi vaši sobratje salezijanci.

V Antanimazaji smo si zgradile majhno stanovanje in za praznik Brezmadežne smo prvič obhajale sv. mašo v naši kapelici. Za zdaj še ne stanujemo tam, a za božič bomo že na svojem. Čisto blizu, le čez cesto, je naša šola, katere vodstvo smo prevzele letos. To je osnovna šola in otroški vrtec. Vseh otrok je zdaj 260. Bilo bi jih dvakrat toliko, če bi imele dovolj prostora. Učitelji so domačini, me imamo le vodstvo in animacijo.

Moje delo je v dispanzerju in se ukvarjam z mamicami in dojenčki. V prihodnosti načrtujemo naš lastni dispanzer, a to so sedaj samo še sanje... Drugo leto oktobra (1987) pride iz Italije nova skupina naših sester, ki bodo odprle hišo v Tananarive, tudi v bližini

janje novega življenja v drugih. To je sreča, smisel, za katerega se splača pozabiti nase.“

Sebi in drugim dokazujejo, da je skupno veselje in življenje mogoče. Pripravljajo presenečenja, skupno delo. Drobne beležke, v katere so si zapisovale voda veselja, sodelovanja in edinosti vodnjakov, so se obogatile z globokimi mislimi, pesmijo in sklepi, da bodo vodnjaki, iz katerih bo prihajala voda veselja, sodelovanja, poslušanja, prijateljstva, miru...

Za sestre, ki so dneve pripravile, in za dekleta je bil vsak dan nov praznik, praznik, ki bi moral trajati kar in kar. Za to pa so potrebni številni vodnjaki,

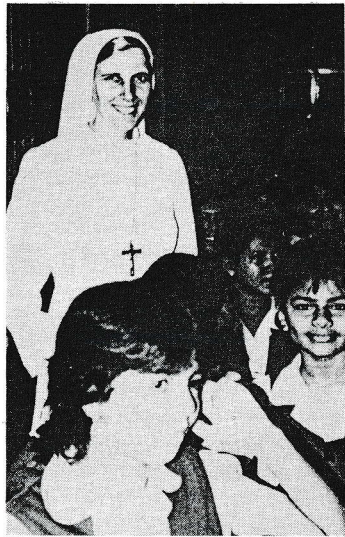

salezijancev: hiša bo za redna dekleta.

Tudi salezijanci že lepo delujejo med malgaško mladino. V Tananarive imajo 120 notranjih gojencev, za katere skrbijo z veliko ljubeznijo. Povečini so fantje brez družin, zavrženi in odrinjeni... Tukaj v Mahajangi pa imajo tehnično šolo. Sedaj načrtujejo „mladinski center“ in še in še.

Tudi me smo že odprle nedeljski oratorij (mladinski dom) ki ga redno obiskuje od 150 do 200 otrok in mladih. Imamo še velike težave z jezikom, ki nas ovirajo pri delu, a sčasoma bo že lažje. Vse smo zdrave in dobro prenašamo tukajšnje vročino, srečne, da moremo kaj storiti za te reveže.“

s. Marjeta Zanjkovič

Iz Brazilije

Ravno včeraj, 26. januarja 1987, sem prejela prvo številko Salezijanskega vestnika v letu 1987 in sem takoj opazila polepšano izdajo, za kar vam čestitam.

Uspešno sem letos končala prvi letnik pedagoške šole in tretji letnik srednje glasbene.

Tudi z apostolatom sem imela precej opravka: verouk na šoli in v župniji.

Ker tukaj te dni doživljamo nenavadno božjo pričujočnost, ki nas je vse zelo pretresla, sem se odločila, da bom dogodek objavila tudi pri nas. O junaštvu Bogu tako dragih oseb je dobro pisati. S to sestro sem preživela dva meseca v misijonu, kjer se je ponesrečila. Od blizu sem izkusila njeno krepostno življenje.

Inšpektorija Laura Vicuna v Manausu v Braziliji je 16. januarja v tragični nesreči izgubila mlado in zaslužno misijonarko iz ZDA, s. Sandro Henry. Pri njenih 40 letih jo je Bog poklical k sebi. Bila je žrtev eksplozije, ki jo je hotela preprečiti. Letalo, ki bi jo prepeljalo v bolnišnico, je kasnilo osem ur, zato je bila zdravniška pomoč prepozna. Prihlet je celo njen brat zdravnik s skupino specialistov iz Združenih držav, da bi jo prepeljali v eno najbolj opremljenih klinik, seveda prepozno. S. Sandra se kljub strašnim bolečinam ni prav nič pritoževala. Njen brat Robert je dal zgled močne vere. Pred vsemi je sklenil roke, vzdignil pogled k nebu in Bogu priporočil svojo sestro, medtem ko so mu solze močile obraz. Pogreb je bil veličasten. Udeležilo se ga je nad sto sester, ki so bile prav tedaj na duhovnih vajah. Mašo zadušnico je vodil krajevni škof, homilijo pa je imel eden izmed somašnikov, ki je povedal, da je bila rajna najprej v misijonu v Mozambiku in potem pregnana. Ni hotela ostati v svoji domovini, šla je misijonarit v Brazilijo. Kot medicinska sestra je delala med Indijanci v enem izmed najtežjih misijonov. V tem misijonu se ji je pripetila nesreča, s svojim junaškim dejanjem pa je nesreče obvarovala druge.

S. Agata vse bralce Salezijanskega vestnika prisrčno pozdravlja.

Stemi don Boskovimi besedami se začne uvod najnovejšega pravilnika salezijanskih sodelavcev. Don Bosko ni bil podvržen samoprevari, saj je bil po naravi izredno realističen človek; še bolj pa kot svetnik je vedel, kaj pravi. Upamo, da je mislil tudi na Slovenijo, ko je govoril o deželah, kjer se bodo širili sodelavci. Zato sem prepričan, da bo marsikoga zanimalo, o čem govori Pravilnik apostolskega življenja, ki je bil lansko leto potrjen od apostolskega sedeža.

Prvi člen uvoda pravi: „Sodelavci hočejo živeti evangelij v šoli svetega Janeza Boska. Rodili so se iz povabila, ki ga je že od samega začetka nosil laikom, moškim in ženskam ter škofijskim duhovnikom, da bi sodelovali z njim v poslanstvu reševanja mladih, zlasti revnih in zapuščenih.“

V tretjem členu tega uvoda beremo: „Sedanje prenovljeno besedilo opisuje ‚živiljenjski program‘ sodelavca in pa statut gibanja. Tukaj nahajamo varno pot za apostolsko posvetitev, primerno našim časom in v skladu z zahtevami Cerkve.“

Lahko rečemo, da skoraj ni kristjana, ki ne bi potreboval pomoči, programa ali navodila za življenje po evangeliju. In prav to nam Bog ponuja v šoli sv. Janeza Boska, tj. v njegovem načinu mišljenja, molitve, dela in verske prakse. Druge je Bog napotil k sv. Bernardu, druge k sv. Frančišku Asiškemu ali k drugim svetnikom, nas pa je približal sv. Janezu Bosku in njegovi duhovni šoli. In Bog je poslal don Boska k mladim, zato bo njegova šola vedno potrebna in še kako aktualna.

Drugi člen nam prinaša ne-

Pravilnik apostolskega življenja

*„Gibanje sotrudnikov se bo razširilo v vse dežele...
Božja roka ga bo podpirala. Sotrudniki bodo tisti,
ki bodo razširili verskega duha... Sem utopičen?
In vendar jaz verjamem v to prihodnost“ (MB 18,161).*

kaj zgodovine: „Že leta 1850 je don Bosko nameraval organizirati sotrudnike za svoje delo. Toda šele 26 let pozneje je njegova misel dozorela, ko je 1876 jasno opredelil program življenja sotrudnikov v Pravilniku, ki ga je sam napisal; in cerkvena oblast ga je potrdila. Od tedaj so se sotrudniki, „prijedruženi“ salezijanski družbi, udeleževali pri njegovem apostolskem zagonu in so se začeli hitro širiti po vsem svetu.

Kdaj so pa prišli v Slovenijo, bo koga zanimalo. Slovenci so že zgodaj brali o don Bosku in njegovem čudovitem delu v verskem listu Zgodnja Danica, ki jo je urejal kanonik Luka Jeran. Leta 1868 je namreč začel objavljati prevod življenjepisa don Boskovega gojenca Dominika Savia. Kmalu je isti list začel objavljati don Boskova zahvalna pisma slovenskim dobrotnikom, ki so prek tega gorečega kanonika pošiljali don Bosku darove v Turin.

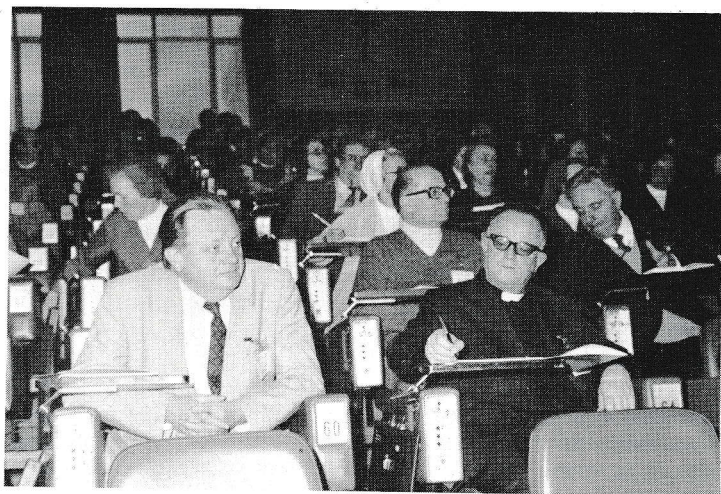
Ti dobrotniki salezijanskih ustanov in misijonov so bili prvi slovenski salezijanski sotrudniki. Med njimi pa je bil morda najbolj zavzet za don Boska katehet Janez Smrekar (1853–1920). O njem in o prvih sotrudnikih je nekdanji inšpektor R. Borštnik zapisal: "Smrekar je skupaj z nekaterimi uglednimi duhovniki pospeševal salezijansko sotrudništvo in dosegel, da je Mihael Rua poslal prve salezijance v Ljubljano na Rakovnik 23. novembra 1901.

Na kratko lahko rečemo, da so bili sotrudniki vse do l. 1945 delavni, močni, apostolski, precej številni. Vendar je bilo med njimi zelo poudarjeno dobrotelništvo do salezijancev in njihovih ustanov in manj poslanstvo v smislu neposredne apostolske pomoči župnikom, škofom in

krajevni Cerkvi. (To se je dogajalo tudi drugod.) Vse te sotrudnike je povezoval Salezijanski vestnik, ki se je imenoval Don Bosko (1904–1906), Salezijanska poročila (1907–1915) in Salezijanski vestnik (1916–1945). Izhajal je v nakladi od 5 do 10 tisoč."

Za sklep samo še prošnja: Salezijanski vestnik kljub vsej dobri volji mnogih prijateljev don Boska v Sloveniji še ni dosegel naklade izpred vojne. Za stoletnico don Boskove smrti bi bilo zanj v nebesih gotovo veliko veselje, če bi v Sloveniji prišli zopet do naklade 10 tisoč. Pojdimo na delo in pridobivajmo nove bralce.!

Ivan Zupan

TEDEN DUHOVNOSTI SALEZIJANSKE DRUŽINE

Od 22. do 28. januarja je bil v Rimu trinajsti teden duhovnosti salezijanske družine. Čez sto udeležencev (salezijancev, salezijanskih sester, sotrudnikov, prostovoljk in bivših gojencev) je prišlo z vseh koncev sveta. Med njimi sta bila tudi dva iz Slovenije: zastopnik salezijancev in sotrudnikov.

Vsa predavanja so obravnavala obsežno problematiko današnje mladine. Rešitve so bile nakazane v spoznavanju koncilskih dokumentov in v delu po don Boskovi karizmi. Rečeno je bilo, da mladi vse premalo poznajo zadnji cerkveni zbor. In vendar so bili nauki zapisani prav za mlade in za bodoče rodove kristjanov. Vprašanje je tudi, koliko je koncil poznan pri nas.

Vabilo

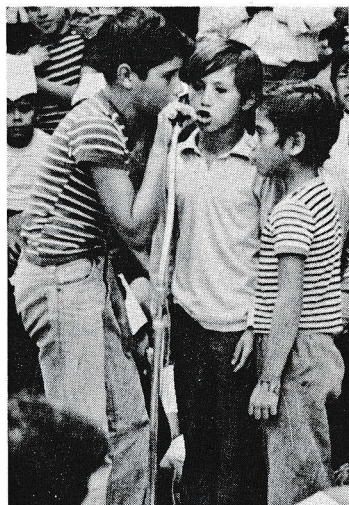
Med devetdnevnic sv. Janeza Boska je sal. inšpektor Anton Košir imenoval prvega koordinatorskega sodelavca v Sloveniji, kakor ga predivdeva nov pravilnik DBS. To je inž. Jože PRHAVC, ki je bil že prej v rakovniški skupini DBS izvoljen za predsednika. Tako nam danes predstavlja svojo misel:

„Pred nami je danes dvojna naloga: najprej povezati v skupine in jih oblikovati tiste sodelavce, ki se čutijo prijatelje don Boska in salezijancev. Hvalježni bomo predvsem salezijanskim župnikom in kaplanom za pomoč v tem smislu. Druga še pomembnejša naloga pa je vzgajanje mladih prijateljev don Boska, da postanejo polagoma moderni sodelavci.

Leto 1988 je kot nalašč za to primeren trenutek. K temu nam bo zelo pomagal tudi novi

don Boskov življenjepis, ki ga pričakujemo v kratkem. Salezijanski vestnik nam je že ves čas pri tem v veliko oporo, saj je glasilo vse salezijanske družine.

Konkretno sedaj prosim vse, ki boste brali te vrstice, in čutite v sebi poklic, da bi kaj „lepega storili za Boga“ in za rešitev duš, da se oglasite na naš naslov: Don Boskovi sodelavci, Rakovniška 6, p.p. 4, 61108 Ljubljana. V upanju na naše prijateljsko sodelovanje vse lepo pozdravljam!“

Prijateljstvo – bolečina in veselje njegovega odkritja

Če vprašate mladega fanta ali dekle, koliko pravih prijateljev imata, vam bosta odgovorila: veliko.

Človek srednjih let vam bo verjetno na isto vprašanje odgovoril: le nekaj.

Prileten človek bo število znižal in dejal: morda enega, dva ali tri. Redkokdaj vam bo naštel kakega več. Morda bo celo dejal: nobenega.

Kaj je v tej očarljivi besedi, ki ji rečemo prijateljstvo? In kdo je pravzaprav pravi prijatelj? Vsakdo ima svojo lastno in neponovljivo izkušnjo prijateljstva, iz katere se uči življenja. Prijatelja spoznaš v nesreči, pravi ljudska modrost. Res je. V nesreči se pokaže, kaj pravzaprav veže dva, ki sta prijatelja. Toda ne bodimo preveč površni. To ni edino in tudi ne zadostno merilo pravega prijateljstva. Stopimo na pot lastne izkušnje in pogledimo od bližje, kaj nam prijateljstvo lahko pomeni in kako se zanj lahko vzgajamo.

Človek ima veliko znancev in malo resničnih prijateljev. Ima veliko sošolcev, sodelavcev, sosedov, ki so in ostanejo znanci in ne prijatelji. Zakaj je tako?

Starček, ki je o tem dovolj razmišljal, bi nam dejal: ker je človek na dnu samega sebe vedno sam. In ker do tega dna ne more priti vsakdo, saj je ven-

dar to „sveti kraj“, osebno svetišče vsakogar. Le če nekdo uspe tako vstopiti v življenje drugega človeka, da poklekne v tem svetišču, takrat je lahko prijatelj temu, ki se mu je približal. In tudi takrat je moral že dolgo hoditi z njim, z roko v roki, tudi sam sklonjen v to, kar je njegovo osebno in odprto svetišče, njegova hiša tišine. Čudno, pa je le tako, da pravo prijateljstvo ne ublaži samote, ampak jo nasprotno, okrepi.

Veliko ljudi misli, da so prijatelji zato, da človek ni sam, da mu ni dolgčas in da se z njimi lahko zabava. Pregarjali naj bi njegovo osamljenost. Toda osamljenost še ni samota. Le ta je zdrava in vsakemu neodtujljiva. Presega osamljenost, ki je le površno občutje človeka, ki še ni uspel priti do svojega pravega jedra, do svoje hiše tišine, kjer je samota sveta in je znamenje njegove veličine če ne celo njegove božje podobe.

Če naj prijatelji igrajo samo vlogo preganjalcev osamljenosti potem zaslužijo kakšno drugo in bolj poceni ime. Tisti eden ali dva, kvečjemu kakšen več, ki zaslužijo ime pravega prijatelja, ne zapolnjujejo le praznega občutja osamljenosti in niso v pomoč samo v nesreči. Rečemo lahko, da je njihova vloga veliko večja: razodevajo to, kar človek je v svoji najgloblji notranjosti. Pomagajo s svojim prijateljstvom postajati človek. Igrajo vlogo razodetja, ki si ga človek sam ne more dati.

V paraboli Khalila Gibrana „Moj prijatelj“ skuša pisatelj odkriti ta dih svobode, ki ga sprošča navzočnost pravega prijatelja. Gre za srečanje dveh oseb, ki si zmoreta reči vse in tako spoštovati originalnost drug drugega kljub razlikam, ki jih parabola izrazi v simboliki nebes in pekla. Pravo prijateljstvo pripelje do priznanja skrivnosti, ki jo vsakdo globoko nosi v sebi in mu je tako neodtujljiva kot njegovo ime.

„Moj prijatelj, jaz nisem tvoj prijatelj. Moj sijaj je le skrbno sešita obleka, ki jo nosim, da se z njo zavarujem pred tvojimi vprašanji in da tako zaščitim tebe pred mojo ravnodušnostjo.

‘Jaz’ v meni, moj prijatelj, prebiva v hiši tišine. Tam mora ostati, za vedno tam, nepoznan in ne dostopen. Mojim besedam ne smeš verjeti, mojim dejanjem ne zaupati, kajti moje besede so le odmev tvojih misli in moja dejanja le tvoje uresničenje želje.

Ti praviš: ‘Veter piha od vzhoda’, jaz pa: ‘Da piha od vzhoda.’ Vedeti moraš, da veter ne giblje mojih globin, ampak premika le morje. Ne moreš uganiti mojih, na morju plavajočih misli. Sam hočeš ostati z morjem.

Ko je zate dan, moj prijatelj, je zame noč. In vendar pripovedujem o opoldanskem sijaju, ki poplesava čez griče in o škrlatnih sencah ki se tihotapijo po dolini. Ti tega ne smeš videti in ne slišati. Z nočjo hočem biti sam.

Ko se ti povzpneš v tvoje nebo, se jaz spustim v moj pekel – in še takrat kličeš čez nepremostljivi

zaliv: ‘Moj sopotnik, moj tovariš,’ in jaz ti kličem nazaj: ‘Moj tovariš, moj sopotnik.’ Mojega pekla vendar ne moreš videti! Ognjeni zublji bi ti izžgali pogled in dim bi ti poškodoval tvoje nosnice. Preveč imam rad svoj pekel, da bi ga ti mogel obiskati. V njem hočem biti sam.

Ti ljubiš resnico, lepoto pravico. Tebi na voljo imenujem vse to dobro. V svojem srcu pa se vendarle smejem tvoji ljubezni. Toda ne smeš slišati mojega smeha. Sam se hočem smejati.

Dober si, moj prijatelj, previden in moder. Kako lahko to razumeš? Moja pot ni tvoja pot in vendar greva skupaj, z roko v roki.“(Der Narr. Lebensweisheit in Parabeln, Olten 1984, 10–12).

Če je prijateljstvo lahko lepo, to ni še vsa njegova vsebina. Pozna tudi bolečino in tam je morda še najbolj pristno. Tam šele postaja pravo razodetje. Daje moč spoznati, da se na koncu koncev človek rodi sam in tudi umrje sam. Še več: da tudi živi sam. Na dnu, tam kjer je najbolj on, ostaja sam s svojo skrivnostjo, s svojim dnevom in svojo nočjo, s svojim prostranim morjem in sončnim sijajem, s svojimi škrlatnimi sencami, s svojim nebom in svojim peklom.

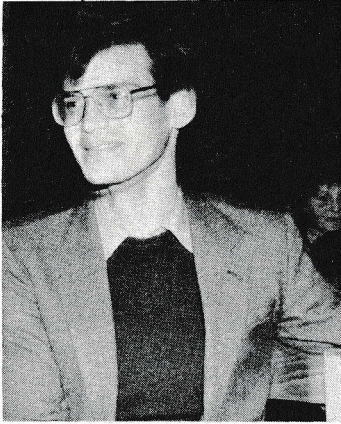
To, da je v tej hiši tišine sam, ne pomeni, da je osamljen. To kar je samo njegovega, lahko izreče prav in pristno le nekomu, ki je zares z njim, na njegovi poti, z roko v roki: prijatelju. Le on ne bo iz njegove noči zahteval dneva in ne bo njegovega pekla jemal za nebo; ne bo obrnil vetra sebi v prid, ne bo zamenjal njegovih senc za sončni žar. Razumel in sprejel ga bo z vsem, kar mu je neodtujljivo in sveto. Tam, kjer hoče biti sam, ga bo pustil, saj ve, da je to njegova molitev življenja. Tam, kjer bo hotel biti z njim, mu bo dal roko, saj ve, da bo ta njuna skupna pot tudi njuna skupna molitev.

Če je prijateljstvo zato boleče, ker pogloblja samoto in ker ne dopušča drugega potvarjati tam, kjer je najbolj on, v svoji osebni skrivnosti, pa prinaša prav ta bolečina tudi rojstvo odrešujočega spoznanja. Rojeno je s krikom sreče in zahvale. Za kakšno spoznanje gre?

Prepad, ki loči dva prijatelja, in ki se veča z rastjo njunega prijateljstva, je razodetje Neskončnega. Kaj ni prav to njegovo skrivni obraz? In prav tu njegova ponujena roka? Tisti obraz namreč, ki ga noben prijatelj ne more ponuditi? Obraz in roka Nekoga, ki edini more popolnoma prebivati v hiši tišine, v notranjem svetišču človeka. Obraz Njega, ki edini more izpolniti klic samote in napolniti njegovo prostorje s svojo ponižjo navzočnostjo. Roka njega, ki edina lahko popelje „samcato samega“ čez prepad osame v tisto nedoumljivo enost, ki ji rečemo blaženost, občestvo z Bogom, z večnim Prijateljem.

Zvone Štrubelj

Poučil me je bil некоč znanec: Nikar ne reci, da nimaš časa! Da se ti mudi! Prepričal sem se tistega popoldneva o modrosti tega nauka. Zamisli si! V pravem kaosu se znaješ. Zelena je, pa čaka. Zeha se mu, temu „starcu“ za volanom. Za njim jih deset trobi. Hitijo, domov se jim mudi. Z druge strani tramvaj. Speljal je do sredine, pa mu je siva Giulietta preprečila prehod. Dolga kolona z leve miruje, le težki hondji je zaradi oblike uspelo prepeljati se čez križišče... Zelena že utripa. Prižge se rdeča. Treba bo počakati skoraj poldrugo minuto.

Tako se dogaja po turinskih ulicah okrog četrte, pete. Tam proti večeru že. Še sreča, da sem peš.

Zelena mi dovoli prehod. Kljub temu pogledam na levo in desno. Varneje je.

V brezkončnih razmerjih turinskih ulic

- Ciao!
- O, ciao, ciao! Kam jo pa ti mahaš?
- K stari mami. Tam, mi pokaže, na via Vespucci stanuje.
- Pa peš?
- Seveda! Saj ni daleč. Kolo imam pokvarjeno, brat pa je šel s svojim v park Valentino, kjer je neko tekmovanje.
- Pa tebe ne zanima?
- Me! Pa se moram učiti. Kmalu se vrnem. Jutri pišemo matematično nalogo, pa tudi kemijo imamo in književnost. Zgodovino sem pa že nekoliko pogledal.

Tako mi pripoveduje zgovoren fant Pasqualino. Nič narejenega ne pride iz njegovih ust. Iskren pogled mu sije iz oči. Pozna se že nekaj mesecev, saj se srečujeva vsak teden v cerkvi sv. Terezije Deteta Jezusa. To je njegova domača župnija. Tu skupaj z drugimi prijatelji streže pri sveti maši. Od oktobra preteklega leta pa je postala to delno tudi moja župnija, saj kar večino sobotnega in nedeljskega prostega časa prebijem tukaj. Župnik Bruno, ki vodi župnijo že dobrih deset let, je zopet, kot že vrsto let, zaprosil za pomoč pri delu z ministranti in v oratoriju. Čeprav sta ob njem še dve mladi moči, kaplana Aldo in Nino, pri

poučevanju verouka in pri raznih dejavnostih župnije cela vrsta laikov, želi pri delu z ministranti in v oratoriju navzočnost „salezijanskega duha“.

Zavzet in zahteven moraš biti, pa tudi kot „kača zvit“, drugače ne uspeš. Mauriciju, Andreju, Robertu in njim podobnim kar iz oči bereš. Kot živo srebro so. Povsod! Včasih gre tudi zares. Mali Massimo kar resno in ostro prime Karla. Čisto pred vrati gola je, sam, pa ne poda žoge. O Albertu bi bilo bolje ne govoriti: ta bi namreč „prosti“ čas med pridigo najraje porabil za svoja umetnostna izvajanja v boksu. In to kar tako, oblečen v ministrantsko obleko... Drugače pa so fantje dobri in plemenitega srca. Pomembno je le dati vsakemu „polno zaposlitev“. Na igrišču ne sme nihče stati križem rok. Če že drugo ne, pa je treba vsaj navijati za tovariša, ki teka po igrišču, ali skočiti po žogo, ki se je ujela v vejevju drevesa. V cerkvi je kar cela vrsta priložnosti, kjer pride v poštev delež prav vsakega: skupna pesem, branje beril, psalma, prošnje, prinašanje darov. Ministrantje imajo seveda svoje specifične vloge. In vsaka od teh mora imeti svojo veljavo in pomembnost. Poseben čas je določen tudi za pripravo

odrskih predstav, petja, spoznavanja športnih pravil itn. To sicer zahteva precejšen napor, a drugače ne gre.

Nikakor ne! Sicer pa mladi, tako imenovani animatorji, so nadebudni mladeniči, vedno svežih idej in polni navdušenja. Zato ni kakšnih večjih težav. Vsakdo je odgovoren za svoje posebno področje, ki mu potem posveča večji del svojih moči in svojega časa.

Jaz se tako po končanih oratorijskih igrah in skupni molitvi ob sobotah ob peti uri popoldne srečujem s skupino ministrantov. Okrog petnajst do dvajset jih je. Težko je vedeti za natančno število, ker je vedno kakšen novinec, kakšen pa „pozabi“, da je sobota. Na teh srečanjih spoznavamo, kakšno mora biti vedenje ministranta v cerkvi, na igrišču, doma, na ulici, v šoli, kako se streže pri sveti maši, kako nade ne nase ministrantsko obleko. Pa tudi na kratko in dolgoročne načrte ne pozabimo. Njihova glavna in edina skrb za sedaj pa je, se zdi, kako ministrantom iz sosednjih župnij pokazati moč nogometnega moštva. Tako smo se odločili za vsakomesečni obisk ene izmed teh in seveda tako tudi za srečanje z njenimi ministranti, ki se začne „za okroglo mizo“ in konča „za štirioglato“

na prostranem asfaltnem območju. Dogovoru na „visoki ravni“ sledi posvet „v bazi“. Angel Sereni in Pasqualino Reda odločita, kdo bo vratar, kdo bo ostal v obrambi, kdo na centru, kdo bo šel naprej itd. Mirko je določen za rezervo. No, ampak zaradi tega si ne dela skrbi. On je tako rajši zunaj polja. Pa sploh je drugačnega mnenja. On bi najraje ta sobotna srečanja ministrantov spremenil v šolsko uro slovenščine. — Che bella lingua! (Kako lep jezik!) pravi. Vidim, da je „glavca“, saj besede pravilno izgovarja, pa tudi zapomni jih dobro. Župnik Bruno nas rad obišče. Vedno z njemu značilnim nasmehom. Pa tudi pove kakšno. — Ministrantje morate biti posebna svetilka v župniji, pravi. Smeh, klepet in boks so za kam drugam! Za v cerkev pa gotovo ne! Ljudje vas zelo opazujejo, veste! Pa tudi jaz vas vidim, vsakega. Zakaj pa mislite, da sem tako velik?! Predvsem pa je pomembno naše lepo vedenje, ker nas vidi Bog... Fantje mu radi prisluhnejo. Ampak... — Prihodnjo nedeljo igramo proti ministrantom iz Crocette, se oglasi Avgust. Boste navijali? — Počasi, počasi! Vse ob svojem času... Ci vuole tanta pazienza, sai! (Potrebno je veliko potrpljenja, veš!) mi pravi skoraj na uho.

Občudujem ga. Ne vznemirja ga ne to ne ono. Ve, da Bog obrača kolo zgodovine. — Mi smo le orodje v božjih rokah, rad ponovi. Ko sem prišel prvokrat mi je razkazal prostore. Majhne sobice služijo kot učilnice za ure verouka. Precej skupin je. V spodnjem delu je tudi večji prostor z odrom, ki je namenjen raznim srečanjem in predstavam. Zgoraj pa je cerkev. V modernem stilu je in kar precej prostorna. Hvala Bogu, ob nedeljah je še kar dokaj polna, mi pove z veseljem. Pred dobrim mesecem so bile dograjene nove orgle. Enkratno zadoni, ko se oglasijo.

(nadaljevanje na str. 31)

Romarski shod Marije pomočnice na Rakovniku

Na predvečer Marijinega leta se bomo zbrali ob Mariji Pomočnici na Rakovniku, da bi jo počastili in se ji zahvalili za neštete milosti, ki smo jih deležni!

sobota, 23. maja: MOLITVENI DAN ZA DUHOVNE POKLICE

- 9. molitveno srečanje molilcev
- 11. slovesno somaševanje, vodi škof Lenič
- 14. popoldanska pobožnost molilcev

ZAČETEK ROMARSKEGA SHODA

- 20. romarski shod pri lurški votlini (Ker je ob 19. uri še dan, to je prejšnja 18. ura, bo zaradi lurške procesije pobožnost ob 20. uril Prinesite svečke!) vodi nadškof Perko, lurška procesija v cerkev
- 21.30 začetek celonočnega bedenja ob Mariji
- 22–24 posebno bogoslužje bedenja
- 5. sklep bedenja z mašo

Posebej vas vabimo k bedenju ob Mariji, tako starejše kakor tudi mladino. Za spomin na bedenje bo vsak prejel lepo podobo rakovniške Marije Pomočnice!

nedelja, 24. maja: PRAZNIK MARIJE POMOČNICE

- maše ob 5., 6., 7., 8., 9.15, 11., 14.30 in 18.30
- 14.30 osrednja slovesnost
  - koncert Marijinih pesmi (mešani pevski zbor Jakob P. Gallus iz Celovca)
  - procesija s kipom Marije Pomočnice k lurški votlini
  - maša, ki jo vodi beograjski nadškof Perko (poje Gallus)
  - zahvalna pesem in blagoslov v cerkvi

Oba dneva bo priložnost za spoved, za osebni pogovor, za nakup nabožnih predmetov, lahko naročite maše, tudi gregorijanske, vpišete se v mašno zvezo, naročite Salezijanski vestnik in drugo!

K nedeljski popoldanski pobožnosti, kot običajno, vabimo v narodnih nošah!

MARIJA, POMAGAJ NAM SLEHERNI ČASI

SVETOST V DRUŽBI HČERA MARIJE POMOČNICE

je že prej obvestila o njenem prihodu. Dobro je poznal te sestre, saj je bil njihov vrhovni ravnatelj. Takoj je prešel k stvari:

— Zares želite vstopiti k Hčeram Marije Pomočnice?

Gospodična, imenovala se je Terezija Valse-Pantellini, je umirjeno toda odločno odgovorila:

— Da, gospod, to je moj poklic!

— Vam sorodniki branijo ta korak?

— Da, toda pripravljena sem na vse!

Čudovit odgovor! Duhovnik Marengo je uprl oči v njene roke, ki so izgledale kakor izklesane iz alabastra in je vzkliknil:

— Pa ste dobro premislili, kaj pomeni postati redovnica?

Če je premislila! Celo v gledališču, ko je v libreto vtaknila list, ki ga je iztrgala iz Hoje za Kristusom, je mislila na svoj poklic. Dobro se je spominjala

Moja odločitev je nepreklicna

je sklenila božja služabnica s. Terezija Valsè-Pantellini

Dogodek, ki ga postavljamo na začetek, nam bo predstavil podobo močnega značaja božje služabnice s. Terezije Valse-Pantellini.

Kočijaž je na križišču potegnil za vajeti in konj je usmeril svoj korak proti veliki hiši na sredi ulice.

Tudi mlado dekle, ki je sedelo v kočiji, je vedelo, kam vodi njena pot.

Kočija je prispela na cilj. Gospodična je izstopila, se pogumno približala vhodu in pozvonila.

— Želite?

— Čaka me vrhovni prokurator.

— Izvolite!

Objel jo je val svete tišine.

Tišina povsod: v veliki veži, na stopnicah, v čakalnici. Kako blagodejno je vplivala nanjo!

Prokurator, duhovnik Giovanni Marengo jo je že čakal.

Takoj je opazil umirjene kretnje in izbrano obnašanje. Sam je kasneje izpovedal: „Takoj ob prvem srečanju je naredila name izreden vtis. Zdelo se mi je, da iz obraza odseva njena čudovita duša, močna volja in izredne kreposti: same lepe stvari, toda...“

Predstojnica Hčera Marije Pomočnice iz Via Marghera ga

tistih besed. Takole ji je v tistem trenutku govoril sveti pisatelj: „Redovna obleka in tonzura malo pomagata; sprememba življenja in premagovanje vseh strasti napravita pravega redovnika. Kdor kaj drugega išče kakor samo Boga in zveličanje svoje duše, bo našel v samostanu same težave in bridkosti.“

Odgovor je bil ponižno preprost: „Mislim, da.“

In Marengo: „Pa veste, da boste morali trdo delati, vedno ubogati...? Ste pomislili, da je redovno življenje življenje žrtve in odpovedi?“

— Saj prav to hočem, se je glasil odgovor.

Marenco je na široko odprli oči. Njeni odgovori so ga presenečali. Toda ni hotel, da bi ga premagala ginjenost.

— Zavedajte se, da je to lahko reči. Toda zagotovem vam, da je takšno življenje težko.

Terezija se je rahlo nasmehnila: „Vse to vem, toda Gospod, ki me je poklical, mi bo tudi pomagal!“

Gotovo, Gospod kliče! Toda, ta elegantna oseba si je gotovo predstavljala, kako se bo v redovnem življenju vsa potapljala v premišljevanje o Bogu... Sanja o samotni celici, o čudovitem miru med samostanskimi zidovi. Torej... samo sentimentalizem in nič konkretnega...

Zaostрил je ton: „Da, da... če vas Gospod kliče...“ Tisti „če“ je še prav posebej poudaril. Naredil je kratek premor in potem odločno dejal:

— Pomislite, da tudi vi v svetu lahko naredite veliko dobrega.

Terezija je rahlo zmajala z glavo, medtem ko z njenih ustnic ni izginil komaj zaznavni smehljaj.

— Pomislite, da ste v cvetu let. Glede na izobrazbo in premoženje se boste zlahka poročili in ustanovili dobro krščansko družino. Krščanske matere so nam zelo potrebne.

Saj res, že so jo prisilili za roko. In... besede, ki jih je govoril Marenco, niso bile prav nič spodbudne. Odločno je odgovorila:

— Ne, Bog od mene ne želi tega!

— Toda koliko dobrega boste lahko naredili, če boste ostali v svetu. Pomislite na dober zgled, na dobrotelost!

Saj to je delala vse dotlej. Vendar: „To ni moj poklic!“

Ves čas pogovora je bila prepričana, da jo bo prokurator sprejel. Zdaj pa je slišala:

— Zaenkrat vam svetujem tole: dobro premislite, na kakš-

ne žrtve boste naleteli v redovnem življenju... Te bodo za vas še večje, ker ste navajeni na gosposko in lagodno življenje. O tem se pogovorite s svojim spovednikom, potem pa spet pridite.

Ko se je Terezija vračala, se ji je zdelo, da konjska kopita ne odmevajo tako veselo. Še več, vsak korak ji je paral srce. Zavedala se je, da bo morala izbojevati hud boj. Toda odnehalo ne bo.

Šla je k svojemu spovedniku mons. Radini Tedeschiju, ki je potrdil, da jo Bog kliče.

Vrnila se je k prokuratorju še bolj odločna: „Spovednik mi je zagotovil, da me Bog za res kliče v Družbo Hčera Marije Pomočnice.“

Marenco ni bil zadovoljen. Zopet je ugovarjal:

— Vi, ki ste tako izobraženi, bi lahko vstopili v družbo Dame Srca Jezusovega, ki jih dobro poznate.

Terezija je bila namreč vrsto let njihova gojenka.

— Res, poznam jih. Dobro so, rade me imajo; tudi sprejele bi me...

Marenco jo je prekinil:

— Torej vstopite k njim. Mnogo dobrega boste lahko storili.

— Toda Bog me kliče, da postanem Hčerka Marije Pomočnice. Odločila sem se. **MOJA ODLOČITEV JE NEPREKLICNA.**

Kdo bo končno zmagal?

— Naša Družba ni za vas. Preveč trdo je življenje naših sester. Ali sploh veste, kakšne žrtve vas čakajo? V drugih družbah imajo sestre lastno celico, Hčere Marije Pomočnice pa spijo v skupnih spalnicah; če pa postanete nadziralnica, boste morali spati skupaj z dekleti.

— Zнала se bom prilagoditi.

— V drugih družbah so sestre proste, ko so končale s svojim delom. Pri nas pa ni ta-

ko. Ko je sestra končala pouk, mora nadzorovati deklice, se igrati z njimi, jih spremljati na sprehod. Naj dodam: to so največkrat nevzgojene, revne deklice, ki so včasih celo hudobne.

— Prav tega si želim.

Po dolgem izpraševanju in ugovarjanju je Marenco končno le pristal:

— Da, zdi se mi, da je vaš poklic zares od Boga.

Samo še drobna pripomba, ki nam bo pojasnila Terezijino izredno trdnost v boju za poklic: Ko se je oglašila pri Hčerah Marije Pomočnice, da bi v njihovo šolo vpisala hčerko svojega bratranca, je globoko v sebi začutila jasen glas: To je kraj, kjer te hočem!

Kdo je torej Terezija Valse-Pantellini? Ima njeno življenje sploh kakšno vrednost za današnjega človeka?

/nadaljevanje v naslednji številki/
Ivana Bizjan

V BREZKONČNIH RAZMERNOSTI ...

(nadaljevanje s strani 29)

Nekateri se celo pošalijo, da je bila cerkev zgrajena zaradi orgel in ne orgle zaradi cerkve. Kakorkoli že, v božjo čast bodo doneli glasovi njenih piščali, domačinom pa v pomoč pri molitvi in v predokušanje božje harmonije Neba.

Ko se v soboto zvečer vračam proti našemu inštitutu, mi kar prav pride, ko me zaustavi rdeča luč na semaforju (namreč, kakorkoli že grem, hitro ali počasi, težko naletim na zeleno). — Svet te potrebuje, premišlujem. Kristus te vabi in pošilja... Mladi čakajo na odgovor za razloge krščanskega upanja. Zavzeti in navdušeni so. Njihov glas je čist in jasen. Kadar zapojejo, zadoni. Potrebujejo le pravo pesem — evangelij!

Peter Ivančič

- Z zanimivim pismom, v katerem nam je opisal svojo pot do vere in spremembo, ki jo je vera prinesla v njegovo življenje, se nam je oglašil medicinski tehnik Bernard. Rad bi nekaj let posvetil delu v misijonih, če bi bilo mogoče v Indiji. V pismu nas tudi vprašuje, od kod ime „salezijanci“, saj je prvokrat slišal ta izraz in „Salezijanski vestnik“.

Vedno več mladih bi želelo del svojega življenja in sposobnosti posvetiti najbolj potrebnim. V mnogih deželah, zadnja leta pa tudi pri nas, je to že povsem redna oblika sodelovanja laikov pri misijonskem poslanstvu Cerkve. Je znamenje izredne velikodušnosti mladih ljudi. V oktobru preteklo leto so slovenski škofje z odgovornimi za misijonsko delo na Slovenskem določili podrobnosti glede priprave in pošiljanja mladih misijonarjev v misijone. Neposredno odgovoren za pripravo na ravni Cerkve na Slovenskem je voditelj Medškofijskega misijonskega odbora msgr. Franc Mikuž. Vsaka redovna družina, tudi salezijanci, pa imamo posebne službe, ki skrbijo za poživljanje misijonske zavesti in za sodelovanje z misijonarji.

Dolga leta je bila Indija odprta misijonska dežela. Mnogi slovenski misijonarji so z darom življenja in dolgoletnim delom pomagali utrjevati indijsko domačo Cerkev. Danes je zelo težko, če ne povsem nemogoče dobiti vstopno dovoljenje za misijonsko delo. Zato naši misijonarji odhajajo v druge dežele.

Vse o izkušnjah laičnih misijonarjev in misijonark, tudi o delu v zdravstvenih ustanovah, boste lahko izvedeli na Misijonskem seminarju (Teološka fakulteta, Ljubljana) ali v redovniških ustanovah.

Vsekakor pa bi bilo potrebno obdobje priprave, spoznavanja Cerkve in misijonskega dela. Najbolj pa je potrebna globoka vera, navdušenje za Kristusa, osebna in moralna zrelost ter seveda strokovna usposobljenost.

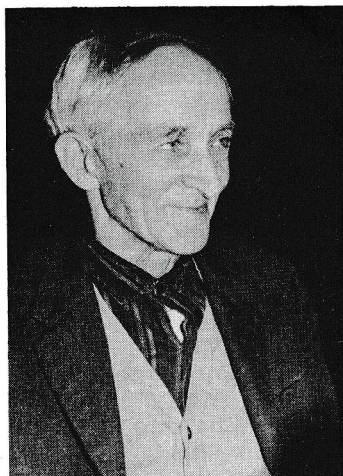
In še ime salezijanci. Sv. Janez Bosko (1815–1888) je svoje delo postavil pod varstvo sv. Frančiška Saleškega (1567–1622). Svetniški škof mu je bil tudi zgled ljubeznivosti in dobrote v delu z mladimi ter gorečnosti v obrambi vere. Zato je vse največje ustanove poimenoval po njem, med drugim tudi redovno družbo, ki jo je ustanovil. Salezijanci danes delujejo po vsem svetu, na Slovenskem od leta 1901.

- Podobnih pisem kot od zveste sotrudnice iz Trzišča smo dobili več:

Pozdravljam, da ste dali mesečne molitvene namene v Vestnik. To bo dober način za približanje vsem, ki bi hoteli sodelovati v molitveni skupini.

- S prijaznimi vrsticami se je oglašil 86-letni bralec iz Ljubljane:

Pravkar sem dobil Salezijanski vestnik, ki je kar v slavnostni obleki. Je pa tudi vsebinsko bogat; prav vesel sem ga. V prigibu pošiljam prispevek za tiskovni sklad. V Želimljem je nekaj kandidatov za redovnike in duhovnike. Bog daj, da bi jih bilo več in vsi res dobri, sine macula et ruga.

Vinko Strahovnik

V domu bolnikov na Trsteniku se je 22. novembra 1986 izteklo življenje enemu najstarejših slovenskih salezijancev, pomočniku Vinku Strahovniku. Mirno, brez zburjanja pozornosti, kot je potekalo njegovo življenje, je zaspal v Gospodu. Po prejemu zakramenta bolniškega maziljenja in sv. popotnice je zbrano in z rožnim vencem v roki dočakal božji obisk.

Sorodniki, znanci iz rakovniške župnije in od drugod, slovenski in hrvaški salezijanci, večja skupina sester družbe hčera Marije Pomočnice in drugi smo se od rajnega poslovili na ljubljanskih Žalah 26. novembra. Pogrebno daritev in obred pokopa je ob šestdesetih somašnikih in pesmih salezijanskih bogoslovcev vodil inšpektor Anton Košir. V slovesu je orisal življenjsko pot in duhovno podobo rajnega sobrata.

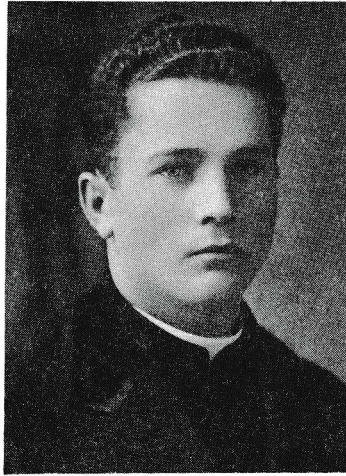
Salezijanec Vinko Strahovnik se je rodil 17. januarja 1902 v Kalčah, nekdanji župniji Škale, danes župniji Sv. Marije, Titovo Velenje. Oče je bil nadzornik v rudniku. Z delom v rudniku in na polju sta starša Vinku in sestri pripravila topel dom ter jima vtisnila v srce trdne krščanske vrednote. Dekan

Ivan Rotner, prijatelj družine, je zgodaj opazil usmerjenost mladega fanta, zato ga je priporočil ravnatelju Marijanišča v Veržeju. V letu, ko je izbruhnila prva svetovna vojna, je Vinko Strahovnik odšel v Veržej in začel obiskovati gimnazijo. Po vojni je vstopil v noviciat in 14. avgusta 1919 v Veržeju naredil prve zaobljube. Postal je član salezijanske družbe. Višjo gimnazijo je nadaljeval na Poljskem. V času praktičnega vzgojnega pripravništva na Rakovniku se je odločil za obliko uresničevanja svojega salezijanskega poklica: postal je don Boskov pomočnik. Vključil se je v delo tiskarne na Rakovniku. Po odsluženem vojaškem roku je leta 1927 izrekel obljubo, da se bo za vse življenje posvetil Bogu.

Njegova življenjska pot je bila tesno povezana z osrednjo salezijansko ustanovo, Rakovnikom. Z njim je doživljal dobro in hudo, sodeloval pri razmahu različnih dejavnosti pred drugo svetovno vojno, doživljal preizkušnje vojnih in povojnih let in se veselil vstajenja v zadnjih desetletjih. Bil je mojster za vse: vzdrževalec stavb in raznih napeljav, pomočnik ekonomu, električar, upravljal je tudi prvo domačo elektrarno. Po Ljubljani je s kolesom iskal, kar je bilo potrebno za življenje sobratov in gojencev na Rakovniku. Delal je veliko in z ljubeznijo. Ob tem pa je bil vedno skromen, preprost in uslužen. Za Boga, osebno in skupno molitev, mašo in pobožne vaje je kljub številnim obveznostim vedno našel čas.

Hvaležni smo Bogu za dar njegovega zglednega življenja, za pričevalno povezanost s Cerkvijo in za nesebično delo, s katerim je sobratom salezijancem pripravljal potrebno, da smo se lahko nemoteno posvečali svojemu poslanstvu. Vsi mu ostajamo veliki dolžniki.

Franjo Schnurer

Iz južnoameriške države Čile je prišla vest, da je 28. julija 1986 umrl salezijanski duhovnik Franjo Schnurer, dolgoletni apostolski delavec med Čilenci in slovenskimi izseljenci. Malo smo slišali o njem, saj je Slovenijo zapustil že pred toliko leti.

Rodil se je 24. avgusta 1913 v Topolovcih, župnija Cankova. V kmečki družini, polni skrbi in dela na polju in v vinogradu, je bilo krščansko življenje trdno zakoreninjeno. Oče Leopold in mati Marija sta šestim otrokom pripravila topel dom

Na novi maši salezijanca Franca Vogrinčiča je prvič slišal za don Boska in se navdušil zanj. Po osnovni šoli na Cankovi (1922–26) se je nekaj mesecev pripravljaj na odhod v Italijo in jeseni 1926 odpotoval v malo semenišče Foglizzo, kjer je bil poseben zavod, namenjen vzgoji prihodnjih misionarjev. Po štirih letih šolanja je zaprosil za vstop v salezijansko družbo. Prve mesece noviciata je opravil v Italiji, decembra 1930 pa je odpotoval v Čile. Tam je nadaljeval noviciat in prve zaobljube naredil 2. februarja 1932. Pet let kasneje se je Bogu posvetil za vedno. V tem času je dokončal

študij filozofije in v več ustanovah opravljal službo vzgojitelja. 20. novembra 1940 je bil v kraju Cisterna posvečen v duhovnika.

Velike sposobnosti so mu pomagale, da je postal priljubljen vzgojitelj v različnih zavodih (Talka, La Serena, Linares), ob prostem času pa je obiskoval po hribih razkropljene kristjane. Leta 1950 je odšel v Iquique, kjer je ostal do 1962 kot vodja šole in katehet. V letih 1963–68 je bil ravnatelj cvetoče obrtne šole v Talki. Od 1969–74 je bil ravnatelj v La Sereni in naslednja tri leta pomočnik inšpektorialnega ekonomu v Santiagu. Še enkrat se je vrnil v La Sereno, tokrat kot ekonom v letih 1979 do 1984. V tej skupnosti je tudi zaključil svoje zemeljsko življenje.

Leta 1984 je zadnjikrat obiskal Slovenijo in si nabiral moči za premagovanje bolezni, ki je stopila v njegovo življenje. Njegova pisma, polna slikovitih opisov misijonskega dela, je pred vojno objavljaj Salezijanski vestnik.

Čilski sobratje salezijanci so z dejanji in besedami ob slovesu pokazali, da so cenili delo duhovnika Franja Schnurerja. Vsem je bil velik prijatelj, vedno zelo človeški in prijazen. Salezijanci in drugi so ga radi imeli za duhovnega voditelja. Bil je velik športnik, ljubitelj glasbe, gledališča in godbe. Igral je več instrumentov in vodil številne godbe. Ljubil je vse, kar je bilo salezijanskega: sprehode, izlete, razvedrilo, delo v šoli in na dvorišču. Ob vsem pa je dajal prvo mesto molitvi in združenju z Bogom.

Uspešno je uredil gospodarsko stanje več zavodov in posebej razmahnil delo obrtnih šol.

Vsem je zapustil zgled dobre rote, veselja in predanosti. Bil je salezijanec z vsem scem, so zapisali sobratje njegove skupnosti.

Ana Drobnič

27. januarja zjutraj je v 88. letu starosti ugasnilo življenje matere Ane Drobnič roj. Jordan na Malencah pri Kostanjevici.

Rojena je bila v številni kmečki družini. Verska vzgoja in krščansko življenje je bilo v družini na prvem mestu. Kot dekle je bila članica Marijine družbe. Izučila se je za šiviljo in s skromnim zaslužkom, vestnim delom in varčnostjo leta 1927 kupila lastni dom, kjer je živela z dvema sestrama. Leta 1933 se je poročila z Alojzjem Drobničem, doma iz Cerkelj na Dolenjskem.

Sinova Franceta in Stanka sta vzgajala s svojim zgledom in delavnostjo. Sin France se je že kot mojster ob dobri, verni in s Cerkvijo povezani materi odločil, da postane salezijanec in duhovnik.

Ivan Cankar je o svoji materi zapisal: „Njeno telo smo jedli, njeno kri pili. Na mater smo gledali kot svetnico, ko je prihajala iz cerkve, videč iz obraza, da prinaša nekaj velikega...“

Tudi v rajni materi Ani smo videli globoko vero, srčno kulturo, ljubezen in dobroto.

Tik pred novim letom jo je še enkrat obiskal sin France, ki sedaj deluje kot vzgojitelj v Modestovem domu v Celovcu, in ji podelil zakrament bolniškega maziljenja. Na predvečer smrti je še z najbližjimi prepevala Marijine pesmi, njej v čast, ki jo je tako ljubila. Naslednje jutro je dogorela kot sveča.

Mrzlega 29. januarja je veliko vernih in duhovnikov pospremilo rajno mater Ano na poslednji poti. Somaševanje in pogrebni obred je vodil salezijanski inšpektor Anton Košir. V homiliji je poudaril smisel krščanskega življenja, vlogo vernih staršev, posebno matere, in njihovega krščanskega življe-

nja in se rajni materi zahvalil, da je salezijanski družini podarila sina duhovnika.

V imenu Modestovega doma se je poslovil ravnatelj Stanko Hočevar.

Kostanjeviški oktet in zbor bogoslovcev z Rakovnika sta s pesmijo spremljala pogrebno mašo in slovo ob odprtem grobu. Ob koncu maše smo se z zahvalno pesmijo Bogu zahvalili za rajno mater ter za vso dobroto, ljubezen in delavnost, s katero jo je obdaril.

Ančka Kristan

Na Koroškem je bila rojena, na Blatu pri Pliberku, pred 85 leti, v župnijskem domu v Radencih pa je v nedeljo 18. januarja dočakala svojo smrt. V narodno zavedni družini je prejemala svojo prvo vzgojo. Čeprav je morala obiskovati „ponemčevalno“ šolo, so ji njeni starši dali slovensko vzgojo ter vernost, v kateri je odrasčala, tesno povezana z domačo župnijo Smihel pri Pliberku ter z bližnjim romarsko cerkvijsko božje Matere pri Gospe Sveti. Zaradi teh korenin je že kot dekle ubrala pot v matično Slovenijo, slovenstvo in vernost pa sta jo spremljala kot dragocena dota skozi vse življenje. Na Koroško se je poslej vračala le za kak dan, do smrti je ostala begunka, vedno pa je v svojem begunstvu našla ljudi, ob katerih se je počutila kakor doma.

Te misli je govoril na njeni zadnji poti Stefan Žerdin, bivši ravnatelj Modestovega doma v Celovcu.

Ko je prišla v Slovenijo, se je najprej zatekla k svoji sestri v Maribor, zatem je v Slovenski Bistrici pri sestrah končala gospodinjsko šolo, stregla bolnemu župniku kanoniku Cerjaku. Vrstile so se razne postaje njenega dela v Mariboru, Limbušu,

v Nazarjah, Gornjem Gradu, v Ljubljani, kjer je stregla raznim bolnikom, po vojni je skrb in ljubezen posvečala v župniji Sv. Terezije Deteta Jezusa. Mnogim duhovnikom je naredila mašne obleke—albe, vselej delavna, skrbna, pobožna, povezana s Cerkvijo in duhovniki. Nič drugačna ni bila v zadnjih osmih letih, ko se je preselila v župnijski dom radenske župnije. Ko so ji moči pošle, je nepremična obležala na bolniški postelji; ljubeče in potrpežljivo je zanjo skrbel katehistinja Kristina Bajzek.

Kristanova je z ljubeznijo spremljala rast nove radenske župnije, skozi okno svoje bolniške sobe je opazovala gradnjo nove cerkve. Ko je zadnje mesece popolnoma obnemogla, je vse svoje trpljenje darovala za duhovno rast župnije in za srečno dograditev nove cerkve.

Vse življenje je posvetila službi drugim. Hvaležna je bila za izredno milost, da je skoraj vsak dan zadnje mesece imela v svoji bolniški sobi sveto mašo, še dan pred smrtjo je bilo tako, ko je tudi zadnjikrat prejela obhajilo.

Njena želja je bila, da bi bil njen pogreb čisto preprost. Ni želela, da bi prišlo veliko duhovnikov niti sorodnikov iz Koroške. Zaradi hude zime se ji je ta želja tudi uresničila. Zato pa se je toliko več radenskih župljanov prišlo od nje posloviti. V spremstvu petih duhovnikov, bližnjih sosedov, prijateljev in pevskega zbora smo jo pospremili na kapelsko pokopališče. Zbor ji je lepo zapel ob slovesu v župnišču, pri maši in odprtem grobu. Pogrebci so tudi razumeli njeno željo, naj namesto cvetja darujejo kaj za novo cerkev. Na njeni krsti je bil en sam venec, zgovoren v svojem sporočilu: V hvaležen spomin naši dobri Ančki — župnik, kaplan in katehistinja!

F.L.

Odgovoren za ladjo svojega življenja

Tako je opozarjal plakat vse tiste fante, ki so se v zimskih počitnicah zbirali na duhovnih vajah v Želimljem.

Desetine obrazov je šlo mimo naših oči. Desetine življenj je vstopilo v naša srca. V vsakem obrazu se je zrcalila skrivnost. Iz vsakega obraza je sijalo veselje, dobrota, plemenitost in velikodušnost. Mladi so, pripravljene za vse dobro. Desetine mladih življenj je prišlo pod to don Boskovo streho. Tu so našli prijatelje, razvedrilo, molitev, kruh, iskren pogovor in resno razmišljanje ob katehezah. Tu naj bi našli vsaj nekaj veselega ozračja ljubezni in zaupanja tiste zlate dobe don Boskovega oratorija. Mnogi so se tudi od bliže srečali s tem velikim svetnikom in vzgojiteljem mladih. Ena od skupin je najela kar svoj avtobus in z njim poromala k don Bosku na Rakovnik za njegov praznik. Novo don Boskovo sliko so takoj sprejeli kot svojo, saj so na njej odkrili ne le simpatičnega svetnika, ampak tudi svoje prijatelje, igrišče in žogo. Druga skupina se je pridružila slovesnemu praznovanju sv. Janeza Boska v krogu želimeljske

skupnosti in dala svoj delež pri oblikovanju lepega bogoslužja.

Zadnji dve skupini so presemetili mladi sobratje želimeljske skupnosti, ki so fantom pripravili lep večer z odrsko igro. Govorila je o odločanju za duhovni poklic. Njihovemu razmišljanju na odru so prisluhnili predvsem osmošolci, saj se tudi oni v teh tednih odločajo za svojo življenjsko pot: „Gospod, pomagaj nam, da si bomo

izbrali poklic, ki je nam namenjen. Gospod, daj, da bi res prišli na pravo pot življenja in da bi tudi drugim pomagali najti pravo pot!“

Drugi so ob razmišljanju o molitvi prosili tako ali podobno: „Bog, pomagaj mi, da bom spoznal, da je molitev najpotrebnejša stvar v življenju!“

Prihajali so ti mladi obrazi in zopet odhajali. S seboj pa so odnašali blagoslov don Boskove strehe in mimogrede ukradli vsaj delček naših src. Mnogi bodo zopet prišli. S seboj bodo pripeljali še nove obraze, nova življenja. Ponavljale pa se bodo misli, napisane ali nenapisane, izrečene ali neizrečene, takoj ali čez desetletja, ki jih je v pismu zapisal eden od udeležencev duhovnih vaj: „Dnevi duhovnih vaj mi bodo vedno ostali v lepem spominu. Vem, da nismo bili pridni in da ste imeli z nami dosti težav, zato nam oprostite. Pozabite na slabo in spominjajte se samo lepega, kajti vsi smo bili mladi in razigrani!“

Don Bosko pa odgovarja: „Z vami, dragi mladi prijatelji, se počutim dobro. Moje življenje je biti z vami!“ Jp

Duhovne vaje za fante v Želimljah med počitnicami

1. od 17. do 20. junija (končani 8. razred)
2. od 30. junija do 3. julija (končani 6. do 8. razred)
3. od 6. do 9. julija (končani 4. do 6. razred)
4. od 13. do 16. julija (končani 5. do 7. razred)
5. od 21. do 24. julija (končani 3. do 5. razred)
6. od 27. do 30. julija (srednješolci, vajenci, mladi delavci)
7. od 22. do 25. avgusta (končani 5. do 7. razred)

Duhovne vaje se začnejo prvega dne ob 12. uri in končajo s kosilom zadnjega dne.

Prijave pošljite teden dni pred začetkom določenih duhovnih vaj na naslov:

DOM DUHOVNIH VAJ, Želimlje 46,
61292 IG pri Ljubljani, tel. 061/662-426

NAŠ TISK
ZA DON BOSKOVO LETO
1988

Spoštovani don Boskovi prijatelji!
Približuje se jubilejno don Boskovo leto 1988. Stoletnica smrti velikega vzgojitelja in svetnika bo za vso salezijansko družino in njene prijatelje priložnost za preverbo svojega apostolskega dela. Skupaj z mladimi se želimo vključiti v široko gibanje krščanske prenove. Pri tem nam pomaga tudi tisk.

Pred kratkim je izšel tretji (zadnji) zvezek ilustriranega življenjepisa Janeza Boska. V govorici, ki je mladim blizu, spremljamo mladega Janeza od otroštva, preko študijskih

let in duhovništva, do velikih misijskih odprav. Razgibana barvna oprema naredi na bralca močan vtis.

Posamezen zvezek obsega 48 strani. Bogato dopolnilo je tudi oprema ovitka. Poleg osnovnih don Boskovih življenjskih podatkov najdemo v prvem zvezku začetek salezijanskega dela v Sloveniji, v drugem nekatere obstoječe ustanove pri nas, v tretjem pa je predstavljen salezijanski tisk. Na ovitku vsakega zvezka je don Boskova misel mladim, vzeta iz številnih pisem mladim.

Naloga salezijanskih prijateljev, sotrudnikov in sodelavcev je, da to delo razširimo tudi med mladino. Lik in delo Janeza Boska sta živa in nagovarjata mlade tudi danes.

Cena posameznega zvezka je kljub velikemu formatu in barvnemu tisku ugodna: 600 din. Vse tri zvezke pa dobite za 1500 din. Naročite jih lahko pri izdajatelju ali pri Knjižicah, Rakovniška 6, 61108 Ljubljana.

